China
Guangzhou
Hanoi
Laos
Vietnam
Thailand
Bangkok
Cambodia
Vietnam
Gulf of Thailand
South China Sea
Philippines
Manila
Philippine Sea
Pacific Ocean
Brunei
Malaysia
Singapore
Manado
Sorong
Sarawarda
Palu
Kendari
Ambon
Jayapura
Pekanbaru
Padang
Jambi
Pontianak
Palangkaraya
Bengkulu
Palembang
Banjarmasin
Bandar Lampung
Semarang
INDONESIA
Jakarta
Yogyakarta
Bali
Mataram
Kupang
Darwin
Indian Ocean
Australia

Aventurile submarinului DOX

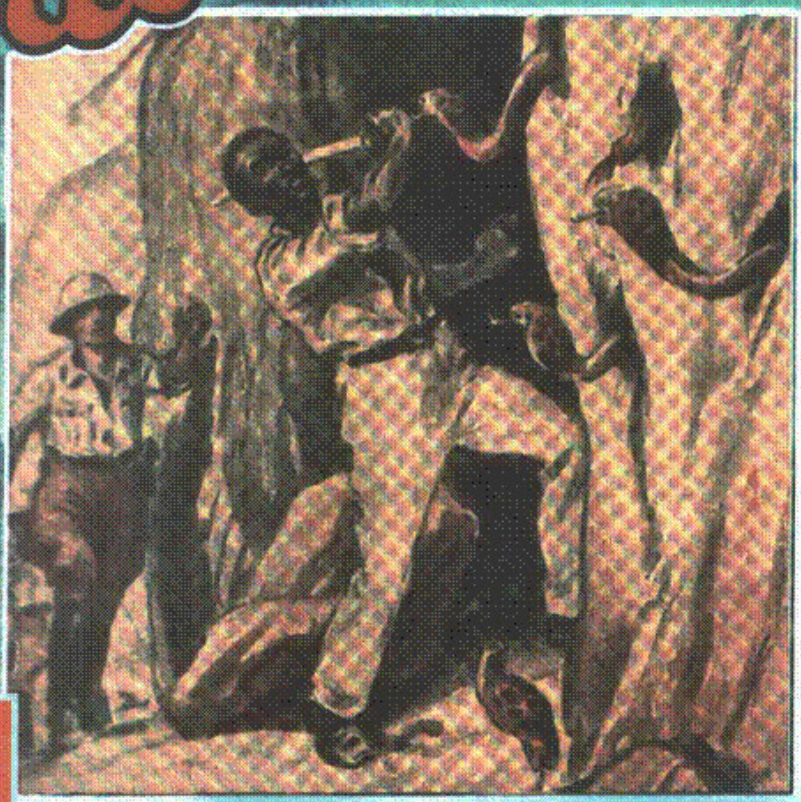

255

Comoara piratului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 255

COMOARA PIRATULUI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

MALAYSIA
INDIAN
OCEAN
JAKARTA

I
COLONISTUL

— BARRING POATE SĂ SE SIMTĂ FERICIT, dacă aurul te poate face, într-adevăr fericit, Robert. Filonul său aurifer se arată a fi deosebit de bogat. Îi doresc această bucurie, după câte a avut de pătimit până să reintre în posesiunea bunurilor sale (vezi vol. 244, 246).

— Sfatul tău s-a dovedit bun, cel mai bun pe care l-a putut primi, Mariane. Dacă s-ar fi adresat de la bun început autorităţilor în drept ar fi fost cruţat poate de toate nenorocirile care s-au abătut asupra lui. Acum poate să-şi exploateze-n liniște mina şi să-şi plătească doar treimea care datorează statului. Pentru asta primeşte protecţie din partea autorităţilor, la caz de nevoie, intervenind chiar cu forţa militară.

Noi îl găsisem pe profesorul Barring pe una dintre insuliţele mai puţin însemnate ale Sumatrei, ţinut prizonier de către piraţi, l-am eliberat apoi din custodia piraţilor, care voiau să-i smulgă secretul minei de aur. Acesta însă s-a ţinut tare şi n-a trădat nimic (vezi vol. 246).

La sfatul lui Marian a luat legătura cu autorităţile şi a primit permisiunea de-a exploata filonul aurifer cu condiţia de-a ceda o treime din profit.

Pentru asta primea chiar protecţie militară astfel încât putea lucra în toată liniştea.

Am văzut şi noi peştera de aur, care se găsea în apropierea localităţii Padong-Padjang. Ne-am reîntors apoi cu acesta din nou la Padang pentru a fi de faţă ca martori la încheierea contractului dintre acesta şi guvern.

Acum eram liberi de-a căuta noi înşine comoara piraţilor pe care căpetenia acestora Solbre (vezi vol. 235) cu ajutorul a doi chinezi o transportase într-un loc secret. Am găsit caietul de notiţe al piratului care indica locul de destinaţie al comorii dar totul era meşteşugit codificat şi tocmai acest secret al codificării voiam noi să-l descoperim.

Iahtul nostru îl lăsasem în Padang sub protecţia poliţiei însărcinându-l pe John, marinarul nostru de încredere, să nu permită nimănui să ajungă la bord. Şi musul nostru, chinezul Li Tan rămăsese la bord.

După ce lucrurile în legătură cu profesorul Barring reintraseră pe făgaşul normal ne-am luat un rămas bun călduros de la acesta şi ne-am reîntors la Padang. L-am luat şi pe Maha, ghepardul nostru, care ne făcuse numeroase servicii în cursul evenimentelor desfăşurate anterior.

Nu vroiam să zăbovim mult în localitate Padong-Padjang întrucât bănuiam că piratul mai are destui spioni care să ne deconspire oricând identitatea.

Din Padong-Padjang nu-i o depărtare mai mare decât şaizeci de kilometri, pe care voiam s-o acoperim cu piciorul, socotind că ne-ar trebui aproximativ două zile pentru treaba asta.

Jumătate din distanţă o străbătusem deja, când Marian îl strigă pe Pongo, rugându-l să se uite după un loc potrivit unde să ne instalăm tabăra pentru noapte.

Drumul nostru ducea în cea mai mare parte prin regiuni muntoase, cam la o altitudine de 1000 de metri. Aici se găseau o mulţime de peşteri, care toate păreau foarte nimerite pentru a găzdui secretul şi comoara lui Solbre.

Pongo mergea alături de Maha, cam la vreo douăzeci de metri înaintea noastră.

Întrucât nopţile în regiunea asta sunt foarte reci îşi luase fiecare dintre noi câte o pătură în plus, legată peste rucsacurile noastre. Pongo, aprobă numai cu capul, încuviinţând, la dorinţa lui Marian, să caute un loc pentru tabără. Acesta se opri brusc şi ne făcu semn.

Drumul făcea o cotitură. De îndată ce ne-am apropiat de uriaşul negru, acesta ne arătă o colibă plasată aproape de peretele de stâncă, la vreo 200 de metri depărtare.

La sfatul comisarului de poliţie din Padang n-am folosit drumul obişnuit către Padong-Padjang ci am ales o cărare ascunsă, care ducea prin munţi. Despre coliba cu pricina, comisarul nu ne povestise nimic. Asta-l punea mai ales pe gânduri pe Marian, care scutură numai din cap cu neîncredere şi spuse:

— Cred că ne-am rătăcit, Robert. Dacă ăsta ar fi fost drumul corect nu văd de ce comisarul n-ar fi menţionat coliba asta, unde am fi putut înnopta. Pare a fi nelocuită, dar cu toate acestea trebuie să fim foarte precauţi. Cel mai bine ar fi să-l trimitem pe Maha înainte, ghepardul va mirosi cu siguranţă dacă se află un om în apropiere.

— Pongo merge cu Maha la colibă şi caută. Pongo crede că aici nici un om, spuse credinciosul nostru tovarăş.

Fără a mai aştepta răspuns de la Marian, el se strecură cu Maha înainte, spionând cu atenţie în jur. Ne-am oprit locului, privind pe uriaşul negru care ajunsese deja la uşa colibei. Maha nu dădu nici un semn de nelinişte, astfel încât Pongo bătu cu putere-n uşă. Nimeni nu-i deschise.

Ne-am apropiat şi noi încet de uşa colibei. Aceasta era construită în stil american din bârne solide de lemn.

Trunchiurile de copac trebuiau să fi fosta duse din altă parte pentru că aici nu se găseau copaci de genul ăstora din care să se croiască materialele astea de construcţie.

Cine pusese să fie transportaţi aceşti copaci doborâţi într-o regiune unde erau obişnuite doar clădirile din piatră?

Ce scop se urmărise astfel?

Marian păruse să nutrească aceleaşi gânduri întrucât spuse:

— Drumul ăsta pare a fi fost destul de străbătut şi pare să fi fost construit ca o fortăreaţă aici, deşi nu-i văd rostul. Este seară şi-ncurând se va lăsa întunericul şi oricum avem nevoie de-un adăpost pentru noapte. Să-ncercăm să deschidem uşa şi dacă va apare şi proprietarul îi vom cere permisiunea retroactiv să înnoptăm aici.

Pongo examină acum coliba din toate părţile, adică din trei părţi întrucât cea de-a patra parte îl constituia chiar peretele de stâncă.

Coliba era plasată pe-un platou înconjurat din trei părţi de stânci înalte. Cea de-a patra direcţie conducea înspre o prăpastie adâncă de cel puţin 500 de metri.

Marian examinase cu multă atenţie uşa colibei, înfigându-şi lama cuţitului în crăpătura acesteia. Dură o perioadă până ce uşa se sparse şi-am putut năvăli cu toţii în interior.

Geamurile înfundate nu lăsau nici o geană de lumină să pătrundă în colibă, de-aceea am aprins lămpile noastre de buzunar pentru a lumina în interior şi a putea totuşi vedea ceva.

Mobilierul din interior era primitive. În fundul încăperii se găsea o sobă iar aproape de-un perete îngust, de-a lungul acestuia erau plasate două paturi, ceea ce dovedea faptul că în colibă se adăpostiseră oameni. Praful care se depusese pe obiectele din încăpere dovedea că de multă vreme nu mai locuise nimeni aici. Marian aprinse lampa antică care atârna de plafon.

După ce am zăvorât uşa masivă din interior, ne-am apucat să cercetăm temeinic încăperea. N-aveam nici un drept să procedăm aşa, înfrângând dreptul de proprietate al proprietarului de jure, dar ne gândeam mai întâi că-n această regiune nu era exclus să mişune spionii lui Solbre de care trebuia să ne păzim.

Am căutat o vreme îndelungată, dar n-am găsit nimic ce să ne dea de bănuit. Întrucât era destul lemn uscat prin preajmă, Pongo aprinse focul în sobă, pentru a încălzi conservele pe care doream să le consumăm la cină. Marian şi cu mine ne-am instalat într-un colţ al încăperii, la o măsuţă de lemn unde

am început să studiem harta regiunii. Am ajuns la concluzia că ne-am rătăcit de la cărarea care ducea prin munţi spre localitatea Padong-Padjang. Probabil că ne-am îndepărtat de traiectoria iniţială a cărăruii, dar nu foarte mult şi speram că-n ziua următoare să dăm de drumul bun.

Maha se postase la uşa colibei şi-acum adormise acolo. Uşa era solidă şi-mi produse o bună impresie. I-am spus lui Marian:

— Coliba îmi aduce aminte de peregrinările noastre prin America. Ţi-aduci aminte când l-am vizitat pe Old Mutton în junglă? l-am întrebat pe Marian. Să sperăm că nu vom mai petrece o noapte tot atât de agitată ca atunci când indienii nu ne-au lăsat în pace să dormim şi până la urmă au aprins şi coliba?

— Indieni din fericire nu se mai găsesc pe-aici, dar potrivnicii noştri nu par mai puţin primejdioşi. Aici în colibă nu mă tem de vreun atac. Stăpânii de drept ai acesteia par s-o fi părăsit de mult.

— Şi nu-i exclus să apară chiar la noapte. În caz c-o fac sper să nu ne-arunce afară.

Pongo pregătise între timp masa, care ne prii foarte bine. Îşi primi şi ghepardul partea, după care îşi luă în primire din nou postul său de santinelă.

Marian scoase după cină încăodată din chimir carnetul de notiţe al lui Solbre, după care reciti cu atenţie însemnările acestuia exprimate sub formă de ghicitoare:

„Acolo sus, unde diavolul îşi arată faţa sa străinilor, sunt domeniul şi bogăţiile mele. Apucă un corn al diavolului şi vei putea veni la mine. Papa, aşa strigă copilul după tatăl său. Cuvântul îmi serveşte şi mie drept orientare. În apropiere de Pa-Pa diavolul stă la pândă. Vei ajunge la el dacă postezi în locul potrivit, când la mănăstirea veche, exact la miezul nopţii va apărea dragonul, ce la lumina lunii îţi va arăta calea…”

— Singurul lucru pe care pân-acum l-am identificat oarecum din toată această poveste e iniţiala Pa-Pa, în care bănuiam localitatea Padong-Padjang, mărturisi Marian.

Ce crezi că s-ascunde sub numele de diavol, Robert?

— După părerea mea nu poate fi decât un colţ de stâncă ce aduce oarecum cu reprezentarea diavolului. Cred c-ar fi bine să vizităm mai întâi mănăstirea cea veche, înainte de-a mai emite vreo judecată.

— Crezi că-n perimetrul vechii mănăstiri va apare cu adevărat la miezul nopţii un diavol, care să ne arate drumul?

— Poate că nu tocmai aşa, dar asta putem judeca numai la faţa locului. Dar ce are Maha? Se pare c-a devenit foarte neliniştit.

— *Masser* fie linişte! ne avertizează Pongo. Afară s-aude paşi, ne şopti-n aceeaşi clipă Pongo.

Am amuţit trăgând cu urechea dar n-am putut distinge nimic afară. Dacă nu l-aş fi văzut pe Maha cu părul zbârlit aş fi presupus că Pongo s-a înşelat de data asta.

Am tresărit în momentul când am auzit o lovitură de pumn puternică.

Pongo se uită întrebător la Marian şi când acesta dădu din cap, merse la uşă, îl îndepărtă pe Maha şi deschise uşa dintr-o smucitură.

Afară domnea un întuneric adânc. În pragul uşii se afla o siluetă înaltă şi masivă c-o barbă întunecată. Deşi chipul omului era ars de soarele tropicelor şi omul purta vestminte malaieziene am recunoscut de îndată că omul aparţinea fără nici un fel de dubiu, rasei albe.

În chimirul său stăteau înfipte două pistoale şi-un cuţit lat, iar pe umăr avea atârnată o puşcă cu repetiţie.

Marian şi cu mine stăteam acum în faţa uşii iar străinul ne privea întrebător. Am bănuit c-avem în faţă pe proprietarul de drept al colibei de aceea Marian i s-a adresat pe-un ton deosebit de politicos:

— Presupun că dumneata eşti proprietarul colibei de faţă şi când omul înclină numai capul, Marian continuă: Te miră poate că ne-ai găsit aici. Ne-am rătăcit de la drumul nostru şi-am nimerit aici, dând peste adăpostul ăsta care ni s-a părut propice pentru noapte. De-abia după ce-am deschis uşa, am descoperit că adăpostul poate că aparţine cuiva, care-l mai locuieşte încă. Sper că nu va fi interpretat fals gestul nostru şi n-am deranjat prea mult legile ospeţiei.

Omul acesta înalt se uită pătrunzător la noi, mai întâi. Când privirea sa căzu asupra siluetei lui Pongo o vie mirare i se zugrăvi pe chip. Păşi înspre uşă şi-o închise cu grijă. Lui Maha aproape că nu-i acordă nici o atenţie, deşi ghepardul îl urmărea necontenit, fiind gata să intervină dacă ar fi fost cazul.

Merse apoi până la masa de lemn, se-ntoarse din nou înspre noi, ne privi direct în ochi, după care ne întinse mâna. Cu acest prilej ni se adresă c-o voce joasă, adâncă, de bas.

— Vă salut ca pe musafirii, domnilor. Locuinţa mea nu e mare, dar va ajunge pentru toţi. Dacă nu mă înşel am în faţa mea pe domnii Farrow şi Bertram împreună cu credinciosul lor prieten negru Pongo, nu-i aşa domnilor?

Aş fi crezut orice despre acest om, dar n-aş fi bănuit să ne cunoască. Trebuia să fi făcut o mină foarte mirată, întrucât străinul continuă.

— De-abia când l-am văzut pe Pongo am ştiut în faţa cui mă aflu.

Marian recunoscu, după ce ne-am mai venit în fire, drept ceea ce eram.

Proprietarul colibei nu vădea nici o dorinţă de-a ne spune numele său. Ne rugă să luăm loc şi să-i mai relatăm câteva din aventurile noastre recente.

Marian îmi făcu semn să povestesc câteva din ultimele noastre întâmplări, ceea ce am făcut cu plăcere. După un sfert de oră, străinul mă-ntrerupse şi zise:

— Când am fost ultima dată la Padang am auzit multe zvonuri în legătură cu aventurile dumneavoastră. Despre unele am citi în ziare. Întrucât l-am recunoscut pe Pongo am vrut să mă asigur prin povestirile care le spuneţi că nu m-am înşelat. Acum sunt sigur de asta, aşa că mă pot prezenta eu însumi. Mă numesc John Ruptra. Acesta de fapt nu-i numele meu adevărat, pe care deocamdată prefer să-l trec sub tăcere. Trăiesc aici ca un pustnic, după ce viaţa mi-a dat destule lovituri grele. Peste tot sunt recunoscut. Am purtat lupte îndârjite cu autorităţile şi prin afirmaţiile sub jurământ ale unei femei am fost condamnat de către acestea la moarte. Dar asta datează de-acum cinci ani. Dacă doriţi vă voi istorisi mai târziu povestea mea, deocamdată atât trebuie să ştiţi că staţi la un loc cu-n învinuit de crimă şi condamnat pe deasupra.

Marian îi întinse mâna peste masă omului din faţa noastră spunându-i:

— Ştiu că eşti nevinovat de crimă, domnule Ruptra, altfel nu ne-ai fi mărturisit deschis despre toate acestea. Participăm cu toţii la nenorocirea dumitale, este însă devreme aşa că ne poţi povesti liniştit istoria dumitale, poate că te vom putea ajuta şi noi într-o modalitate oarecare.

— Când v-am recunoscut de prima dată ăsta a fost şi gândul meu, deşi nu prea văd cum m-aţi putea ajuta în acest caz. Am evadat într-o bună zi, înainte de execuţia mea. Numai credinciosului meu servitor Guido îi pot mulţumi că azi mai sunt liber şi-mi pot continua în secret cercetările pentru a-mi dovedi nevinovăţia. De multe săptămâni trăim aici, în pustietate, unde am ridicat şi coliba aceasta. În Batavia trăieşte un prieten foarte bun de al meu, care m-a ajutat să-mi procur noile acte de identitate pe numele Ruptra. El singur ştie unde mă aflu, dar nu va spune-o autorităţilor

care-au pus pe capul meu o mare sumă de bani în caz că voi putea fi capturat. Vă voi spune pe scurt povestea cea mai amară a vieţii mele, în speranţa că mă veţi putea ajuta într-un fel oarecare, întrucât ştiu că dumneavoastră cunoaşteţi Asia mai bine decât orice european. În partea de sud a insulei Borneo, posed o plantaţie pe care am mărit-o considerabil în ultimii ani. Am angajat peste o sută de indigeni şi mă bucur în regiune de un bun renume. De naştere sunt englez dar a trebuit să-mi părăsesc patria întrucât acuzaţiile unei femei m-au dezonorat într-atât încât tatăl meu, care între timp a murit, a dorit ca eu să emigrez. Familia noastră poseda multe bunuri în Anglia şi era foarte avută. Cu portofelul bine garnisit am plecat din Londra călătorind mai întâi în India. În Bombay şi-n alte oraşe mi-am cheltuit aproape jumătate din bani dar amintindu-mi de sfatul tatălui meu şi bazându-mă pe bunul lui renume mi-am cumpărat pe una din insulele Mării Sudului o mică plantaţie pe care voiam s-o exploatez singur. Printr-o întâmplare l-am cunoscut pe actualul meu prieten care avea posesiuni întinse pe insula Java şi care m-a susţinut în ideea de a-mi cumpăra o plantaţie în regiunea aceea. Mi-a cedat pe-un preţ mic o plantaţie a sa proprie de pe insula Borneo, pe care n-o putea administra singur.

Patru ani de zile am locuit singur pe această insulă înconjurat de administratorul meu şi de indigeni tocmiţi pentru lucru. N-am venit în atingere cu nici o femeie, întrucât experimentasem un capitol foarte trist al vieţii mele cu femeile în patrie. Nici nu simţeam vreo dorinţă în această privinţă. Într-o bună zi mă vizită vechiul meu prieten care-mi mijlocise achiziţionarea plantaţiei şi-acum venise însoţit de-o tânără fermecătoare. Vă puteţi închipui simţămintele mele când m-am trezit din nou în faţa unei femei albe şi încă una atât de atrăgătoare. Cine ştie cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă prietenul meu ar mai fi zăbovit mult ca musafir pe plantaţia mea. El primi încurând o telegramă care-l soma să se reîntoarcă urgent pe insula Java. Astfel încât şi tânăra respectivă care-l însoţea a trebuit să se îmbarce pe vasul care-l ducea înapoi. Am început deodată să nu mai am nici un interes pentru muncă şi-abia mă mai interesam de plantaţie. Administratorului meu i-a reuşit cumva să mă readucă pe vechiul făgaş. Într-o zi însă a început nefericirea mea. Stăteam în faţa micului golf care-mi străjuia dinspre mare bungalowul şi-mi examinam barca cu motor, când am zărit un iaht elegant pe mare, care-a luat de îndată curs înspre golf, probabil pentru a ancora acolo. M-am uitat curios înspre vas, apoi i-am ieşit cu barca mea în întâmpinare.

Mirarea şi bucuria mea pot fi uşor imaginate când la bord am văzut o pereche de tinere fete, printre care şi pe aceea care mă părăsise nu cu multă vreme în urmă. O să las amănuntele povestindu-vă doar esenţialul. Ellen Londre voia să petreacă cu cele patru prietene ale ei câteva săptămâni pe insulă întrucât tot ce trăise în ultima vreme aici o entuziasmase în mod deosebit. Iahtul împrumutat de la unchiul ei, fusese retrimis în Batavia, unde acesta poseda de asemenea o mare plantaţie. Am petrecut zile minunate, cele cinci tinere fete, eu şi cu administratorul meu, care era şi el un om tânăr. Nu ne-am prea preocupat de muncă în tot acest timp. Într-una din zile, una dintre fete dispăru fără urmă. Am căutat-o zadarnic, am cerut să vină poliţia din oraşul Pahsir dar nu s-a obţinut nimic. În interiorul insulei Borneo se mai spune că vieţuiesc indigeni sălbatici, aşa zişii vânători de capete. Evident că mi s-au făcut reproşuri, deşi eram pe deplin nevinovat, de către celelalte tinere prezente. În cele din urmă nemaiputând suporta situaţia le-am dat de-nţeles c-ar fi mai bine să plece. Acum urmează inexplicabilul, care aproape m-a dărâmat pe plan psihic. Într-una din nopţile următoare, dispăru din nou, una dintre prietenele lui Ellen, care afirmase apoi că m-a văzut cu aceasta plecând la plimbare la lumina lunii, chiar în seara cu pricina. Ne supraveghease chipurile, multă vreme, mai mult din gelozie, decât din curiozitate, cum mărturisi deschis până la urmă şi m-a văzut cum am dispărut cu prietena ei în pădure. Asta nu era adevărat. Am încercat s-o fac pe Ellen să admită că avusese numai vedenii şi totul nu era decât rodul unei închipuiri deşarte. Am convocat din nou poliţia din Pahsir, care, după multe cercetări a găsit corpul tinerei fete, dar fără cap, acesta fiind despărţit de trunchi, cu ajutorul unui instrument contondent. Corpul tinerei fete se găsea tocmai în regiunea unde Ellen Londre afirmase că dispărusem cu prietena ei în seara precedent. Poliţia îmi făcu o percheziţie severă şi-mi găsi într-unul dintre sertarele mele, cămaşa plină de sânge, cu care fusese îmbrăcat tocmai atunci. Fusese găsit şi cuţitul meu mare de vânătoare, care purta aceleaşi urme de sânge. Am fost arestat imediat fiind bănuit de crimă. Deşi îmi afirmasem nevinovăţia mi s-a făcut proces. Afirmaţiile lui Ellen Londre m-au adus în pragul spânzurătorii pentru că am fost condamnat la moarte. C-o zi înainte de execuţia mea, îi reuşi servitorului meu, Guido, să mă elibereze. El îmi pregătise evadarea cu multă grijă, astfel încât am putut ajunge nestingherit în Sumatra. Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Am construit cu multă grijă această colibă în pustietatea asta şi de-atunci trăim foarte retraşi aici.

De-abia îndrăznesc să mai merg din când în când pentru provizii, în oraşul cel mai apropiat, dar asta numai dacă e absolut necesar.

Am ascultat totul în tăcere. Marian se gândi câteva momente înainte de-a lua cuvântul acum, după ce gazda noastră îşi terminase istorisirea. În cele din urmă după un moment de reflecţie întrebă:

— S-a descoperit capul tinerei fete ucise, domnule Ruptra?

— Nu, domnule Farrow, asta-i partea ciudată a lucrurilor, capul a rămas dispărut. Tot aşa ca şi tânăra fată care-a dispărut de prima dată. Singura explicaţie ar fi că tânăra să fi căzut în mâinile vânătorilor de capete din insulele Borneo.

Ruptra se uită multă vreme la Marian.

— Bineînţeles că vânătorii de capete ar fi putut reţine capul, spuse el încet. Dar ce dovezi să aduc că tânăra a fost ucisă de către băştinaşi? Eu însumi nu mai pot apărea pe insula Borneo, nici pe plantaţia mea, de unde ar trebui să-ncep cercetările?

— Să-ţi facem o propunere, domnule Ruptra. Prietenul meu şi cu mine vrem să mergem noi înşine pe insula Borneo, aşa că vom prelua afacerea asta. Mai locuieşte administratorul acela pe plantaţie şi mai mult, ne putem baza pe el?

— Administratorul meu, este încă acolo. Prietenul meu, fostul căpitan Lorren, rezident în Batavia a revendicat din nou plantaţia, care anterior fusese preluată de către stat. De fapt o păstrează pentru mine şi mi-o va înapoia dacă-mi reuşeşte să-mi dovedesc nevinovăţia în care crede şi el. Administratorul meu se numeşte Kattros şi vă va sprijini din toate puterile pentru a-mi dovedi nevinovăţia. Vă voi da două scrisori, una pentru prietenul meu din Batavia şi alta pentru administratorul Kattros. Acesta vă va da mână liberă pe plantaţie. Poate vă va reuşi să faceţi lumină în această afacere, eu oricum vă mulţumesc anticipat din tot sufletul, indiferent ce o fi.

I-am promis bietului om să-l ajutăm dacă vom reuşi cumva s-o facem. (Într-unul din numerele viitoare voi descrie întâmplările trăite de noi pe insula Borneo).

Cineva bătu la uşă. Ruptra se ridică şi ne spuse, în timp ce se îndrepta spre uşă:

— Este servitorul meu Guido. A plecat la Padang pentru a face rost de provizii.

Un malaez muşchiulos şi vânos, dar foarte zvelt totuşi, pătrunse în încăpere înclinându-se mut, înaintea noastră. Îi

povesti apoi în linişte stăpânului său ce noutăţi mai aflase prin oraş. Adusese şi două ziare cu el. Într-unul din ele se relata şi aventura noastră din Padang. Asta nu ne convenea deloc, întrucât numele noastre erau din nou pe prima pagină, tipărite cu litere groase. M-am uitat plin de nervozitate la Marian, spunându-i:

— Acum piraţii care pândesc la peştera comorii sunt preveniţi şi putem conta pe rezistenţa lor maximă.

— Asta nu se mai poate schimba, Robert. Poate că ne spune domnul Ruptra aici de faţă, în ce parte se găseşte mănăstirea aia.

Ruptra care auzise schimbul acesta de cuvinte, ne întrebă, apropiindu-se de masă:

— La ce fel de mănăstire faceţi referire?

Marian îi zugrăvi în câteva cuvinte lui Ruptra aventurile noastre, pe care le-am întâmpinat în disputa cu piratul Solbre şi-i arătă însemnările din carnetul cu notiţe al acestuia.

— Nu poate fi vorba decât despre mănăstirea părăsită, care se găseşte în munţii aceştia, fu de părere Ruptra. Este pe jumătate părăsită. O stâncă care arată ca un diavol nu cunosc, dar de câtva timp am fost martorul faptului că-ntr-o noapte trei chinezi au transportat un obiect greu, sus în munţi. N-ar fi exclus ca asta să fie tocmai comoara căutată.

— Se poate presupune şi asta, domnule Ruptra. Ai mai observat ceva ce ne-ar putea fi de folos? Mergi frecvent sus în munţi?

— Îi străbat zilnic pentru că sunt un vânător pătimaş. Azi n-am fost în munţi întrucât eram pe urmele unei pantere, care m-a ademenit într-altă parte. Nu-mi pot aminti să fi văzut ceva important în munţi, care ar putea să aibă vreo legătură cu comoara sau cu piraţii. Am văzut o pereche de turişti de departe, dar nu le-am acordat apoi atenţie.

— Vom vizita mai întâi vechea mănăstire, domnule, pentru a nu ne rătăci. Vrem s-ajungem acolo, cam cu vreo oră înainte de miezul nopţii, mâine desigur.

— O să vi-l dau de călăuză pe Guido, pe el vă puteţi baza întrutotul. Cunoaşte aici fiecare piatră şi poate să găsească drumul şi pe întunericul cel mai profund.

— Asta e foarte amabil din partea dumitale şi primim cu plăcere oferta. Întrucât s-a făcut deja târziu propun să ne culcăm, pentru a fi mai proaspeţi. Maha poate rămâne de strajă la uşă, pentru că nu vom avea nevoie de-un paznic mai bun, care să ne drămuiască somnul.

— Un intrus nu poate pătrunde atât de uşor înăuntru. Pereţii şi uşa sunt destul de trainici.

Ne-am împărţit locurile de dormit astfel încât fiecare din noi să se simtă cât mai comod cu putinţă.

Curând ne-a cuprins un somn adânc, din care ne-am deşteptat de-abia la două ceasuri, după ce răsărise soarele.

II
MĂNĂSTIREA VECHE

DUPĂ APRECIEREA LUI RUPTRA aveam de străbătut până la mănăstirea veche cam douăzeci şi cinci de kilometri.

Aşa că am pornit pe la amiază socotind că până spre seară vom putea parcurge drumul foarte comod. Nu trebuia să ajungem decât c-o oră înainte de miezul nopţii acolo. După însemnările piratului la ora asta va ieşi dragonul din ascunzătoarea sa.

Ruptra ne-a dat ambele scrisori pe care le scrisese în dimineaţa aceea. Acum eram curios ce-o să vedem la timpul potrivit în apropierea mănăstirii.

Soarele ardea potopitor dintr-un cer fără nici un nor. Am fost bucuros că ne-am lăsat păturile pentru popasul de noapte, în coliba colonistului. Şi rucsacurile noastre au fost considerabil uşurate. Din fericire am întâlnit pe drum câteva izvoare, pe care Guido, care ne conducea, ni le-a arătat.

Drumul înspre mănăstire era foarte istovitor. De mult nu mai eram obişnuiţi să ne căţărăm pe coamele munţilor în căldura tropicală a zilei.

Luam de câteva ori pauză şi-odată, chiar am adormit. În cele din urmă soarele coborî la orizont. Am socotit că mai aveam încă vreo oră de lumină. Mănăstirea încă nu se zărea, aşa că am reluat marşul. După ce se întunecă Marian propuse să ne odihnim întrucât pe timpul nopţii cu siguranţă că nu vom mai avea timp de dormit.

Se interesă cât mai era până la vederea mănăstirii şi spre bucuria noastră am aflat că-n cel mult o jumătate de oră de marş vom fi acolo. Pongo alesese un loc minunat de popas de unde, când va fi răsărit luna, aveam o perspectivă minunată asupra împrejurimilor. Aici ne-am aşezat aşadar pentru a ne consuma în linişte cina.

— La capătul defileului e plasată şi mănăstirea, ascunsă bine în munţi, ne spuse Guido, arătând înspre nord. Mulţi călători trec pe lângă ea fără ca măcar să bage de seamă. Trebuie doar ca să fii foarte atent la dreapta înspre o depresiune laterală.

— Există numai un singur drum de acces până la mănăstire şi de acolo înainte? îl întrebă Marian.

— De la mănăstire, mai încolo, nu mai este nici un drum, *sahibi.* Defileul acesta lateral este o înfundătură care duce doar înspre intrarea în mănăstire. Drumul se ramifică chiar înaintea intrării în clădire, în trei cărări, care duc în direcţii

diferite. Cine nu cunoaşte bine locurile se poate rătăci curând, întrucât celelalte două cărări duc sus, în sălbăticia munţilor. Eu am cercetat cu atenţie cele trei cărări şi ştiu de-acum care duce înspre Padong-Padjang.

— N-ai întâlnit cumva în peregrinările tale, Guido, un munte sau o stâncă care are fizionomia unui diavol?

— Nu, *sahib,* dar poate că eu n-am acordat suficientă atenţie acestui lucru.

— Cunoşti cumva şi intrarea înspre mănăstirea Guido? Ai observat vreodată ceva neobişnuit pe-acolo?

— Mănăstirea stă pe-o mică înălţime şi este de mulţi, foarte mulţi ani, nelocuită. Intrarea e foarte aproape de-o prăpastie. Poarta este din bronz şi este întotdeauna închisă.

— Ai încercat vreodată să intri în mănăstire, Guido?

Malaiezianul îl privi pe Marian înspăimântat şi spuse:

— Asta nu e voie *sahib,* pentru că zeii m-ar pedepsi, zeii care locuiesc acolo, deşi nu sunt şi-ai mei. Odată când am trecut pe-aici am văzut lumină în dosul ferestrelor aşa că acolo trebuie să locuiască zeii.

Marian mi-a aruncat o privire semnificativă. Să fie oare mănăstirea asta unul dintre ascunzişurile piraţilor? Solbre a menţionat în carnetul său, doar numele unui dragon. Unde ar putea fi găsit acesta?

Întrucât n-am vrut să mă trădez printr-o întrebare imprudentă pusă malaiezianului am tăcut din gură. Nici Marian n-a mai întrebat nimica şi ne-am apucat să mâncăm cu poftă cina noastră.

Cu două ore înainte de miezul nopţii ne-am ridicat şi ne-am continuat drumul. Guido ne-a condus mai departe, în defileu, al cărui capăt l-am atins după o jumătate de oră. Malaiezianul ne arătă apoi, un mic defileu lateral în care am ghicit conturul unei clădiri întunecate.

Marian îi dădu călăuzei noastre, de care nu mai aveam nevoie un mic cadou şi l-a trimis îndărăt. Nu voia ca acesta să fie martorul cercetărilor noastre. Pongo se strecură pe urmele lui pentru a se convinge că acesta nu s-a răzgândit.

Marian şi cu mine am luat-o de-a lungul defileului îngust şi-ncurând ne aflam în faţa intrării în mănăstire. Uşa grea de bronz era închisă.

Am examinat-o îndelung dar n-am descoperit nici un zăvor sau dispozitiv care să-i permită să se deschidă.

Deodată Marian îmi apucă mâna şi-mi arătă ceva, sus. Deasupra uşii era un grilaj pe-alocuri frânt, din bronz, care închipuia forma unui dragon. Să fi fost aceasta rezolvarea?

Cum s-ar fi putut să iasă afară un dragon şi să ne arate drumul?

— Ăsta-i dragonul căutat, Robert, îmi şopti prietenul meu. Luna va răsări-n curând şi-atunci ne vom da seama ce-a vrut să zică Solbre prin asta.

Cele trei căi de acces spre mănăstire erau plasate la o distanţă prea mare între ele pentru a mai putea spera ca dragonul să se „târască" afară, pentru a ne indica drumul corect.

— Dar aşa stă-n însemnările alea Mariane. La miezul nopţii va apare dragonul pentru a ne arăta drumul.

— Nu prea pot înţelege cum are s-o facă, Robert.

— Iată-l că vine şi Pongo.

— Poate-i va reuşi lui să deschidă uşa, Robert.

Pongo ne mărturisi în şoaptă că malaiezianul parcurse un drum foarte mare deja, în mare grabă, stăpânit de teamă şi că nu-i de crezut că s-ar mai putea reîntoarce.

Marian îi arătă uşa lui Pongo, cerându-i să-ncerce s-o deschidă, ceea ce uriaşul şi făcu, dar fără rezultat. Din celelalte părţi nu se putea intra-n clădire, întrucât era înconjurată numai de stânci înalte.

Ne-am aşezat pe jos pentru a aştepta apropierea miezului nopţii. Dacă s-ar fi întâmplat cumva să se apropie un străin, Maha ne-ar fi dat degrabă de ştire.

Puţin înainte de miezul nopţii, luna apăru de după un colţ mic de stâncă şi scăldă totul într-o lumină fantastică.

Ne-am uitat încordaţi la forma de dragon de deasupra uşii, care rămânea însă nemişcată, la locul ei. Când fu exact miezul nopţii încă nu se petrecuse nimic neobişnuit. Pongo ajunsese acum pe cărarea principală de unde ne strigă:

— Pongo găsit dragon, care arată drum *masser,* zise uriaşul negru imediat ce-am sosit lângă el şi arătă umbra dragonului, proiectată de razele slabe ale lunii. Una din ghearele dragonului era îndreptată spre o cărare plasată-n stânga, care după mărturisirea lui Guido ducea-n sălbăticiile munţilor.

Acum deja totul era clar. Dacă Pongo n-ar fi urcat întâmplător cărarea principală n-am fi dat atât de repede de tâlcul însemnărilor lui Solbre.

— Acum trebuie să-ncercăm să pătrundem, în vechea mănăstire. Dacă ne luăm după dragonul zugrăvit aici, nu poate fi vorba decât de-o mănăstire chinezească pentru că până acum n-am auzit ca indigenii să folosească dragoni pentru împodobirea sau zugrăvirea lăcaşelor de cult.

— Cred că uşa n-o putem deschide decât cu forţa.

— Ar trebui să se găsească totuşi un mecanism, dar.… ce-a fost asta? Uşa stă deschisă-n faţa noastră, deşi înainte era închisă, strigă Marian uimit.

Ne-am întors din nou în defileu, până la intrarea pe poarta mănăstirii şi-am constatat că uşa masivă era întredeschisă. Ne-am îndreptat cu precauţie înspre intrare, Marian luând-o înainte.

Ne-am găsit curând într-o curte interioară, luminată puternic de razele lunii. Spaţiul dinaintea noastră era gol şi părăsit. Dar cine deschisese atunci uşa? Sau poate că la prima noastră vizită a atins un mecanism care-i permisese aceştia să se deschidă, ceva mai târziu? Am dat peste-un caz de genul acesta în America, atunci când am căutat oraşul scufundat al incaşilor.

Prudent Marian păşi primul în curtea interioară dar se opri imediat ce Maha se strecură pe lângă el, adulmecând cu nările-n vânt.

Ghepardul devenise neliniştit, dar nu mirosi nici un duşman biped în apropiere, de-aceea am păşit li noi alăturându-ne lui Marian, Pongo şi cu mine.

În spatele curţii se afla plasată o altă intrare-n mănăstire, închisă şi aceasta printr-o uşă masivă. Ne-am îndreptat încet înspre aceasta, iar pe când eram în mijlocul curţii, am perceput un zgomot slab.

Ne-am întors pe călcâie pentru a vedea cum prima uşă s-a închis de la sine în urma noastră.

Pongo alergă degrabă îndărăt şi se aruncă cu putere în uşă, care nu se mai deschise însă. Ne era sortit să rămânem prizonieri aici?

— Să mergem la cealaltă uşă, fu de părere Marian calm. Cumva tot o să reuşim să ieşim afară. Ori că sunt niscaiva oameni ascunşi aici în mănăstire sau uşile se-nchid printr-un mecanism pe care va trebui să-l descoperim mai târziu.

— Maha n-a adulmecat pân-acum prezenţa nici unui om, am spus eu.

— Pongo crede că aici se ascunde oameni, care nu poate mirosi Maha, ei frecat cu buruieni urât mirositoare. Maha nu liniştiţi complet, ştie, aici ascunşi oameni, ne lămuri uriaşul negru.

Ne puteam bizui pe spusele acestuia întrucât îl cunoştea pe Maha mai bine decât noi. Mecanismul acesta automat de deschidere, închidere a uşilor ne puse-n gardă, aşa că ţineam pistoalele pregătite, în mâna dreaptă, iar în stânga aveam lampa de buzunar. Din câţiva paşi rapizi ne-am trezit în faţa celei de-a doua uşi pe care-am aflat-o… Deschisă, ceea ce l-a uimit pe Marian până-ntr-atâta încât s-a oprit şovăitor în faţa uşii examinând-o cu atenţie înainte de-a o trece.

Un spaţiu întunecat se căsca în faţa noastră de-aceea am lăsat fascicolul de lumină al lămpilor noastre de buzunar să se plimbe în holul de dindărătul uşii care servise odinioară drept încăpere pentru prăznuirea ceremoniilor religioase. Estrada pe care se ridicase probabil altarul era goală. Lateral erau plasaţi câţiva stâlpi pe care se sprijinea plafonul construit din plăci de bronz. Sub acoperiş, încăperea se continua c-o galerie, în felul acelora pe care le mai văzusem şi la alte construcţii similare.

Se punea problema, dacă e cazul să înaintăm în această încăpere fără a ne teme de vreo capcană mascată. Cunoşteam deja destule temple din India şi chiar China, pentru a realiza că astfel de capcane erau atât de rafinat construite încât îţi dădeai seama numai după ce cădeai în ele. Pân-acum scăpaserăm cu bine din toate, dar nimic nu ţine veşnic!

Deodată am auzit în spatele nostru un mârâit furios. Maha sări pe lângă noi, undeva în interiorul încăperii. Ne-am întors foarte repede pentru a privi în ochii a doi tigrii care stăteau pitiţi la cel mult zece metri depărtare, pregătindu-se de săritură.

Pongo ne trase repede afară din hol şi închise fulgerător marea uşă de bronz. Deocamdată tigrii nu ne puteau face nimic dar eram mai mult sau mai puţin la discreţia duşmanilor noştri nevăzuţi.

N-am îndrăznit să înaintăm ci stăteam rezemaţi cu spatele de perete.

Speram să mai găsim o uşă care să ducă în alte încăperi ale mănăstirii.

— Am descoperit tigrii ăştia mult prea târziu, Robert, mi-a şoptit Marian.

Am fi putut să ne convingem dacă gloanţele noastre de sticlă, de la pistoalele cu aer ar fi fost eficace şi-n cazul acestor feroce patrupede.

— Vom mai avea prilejul să le folosim, n-ai nici o grijă Mariane. Prezenţa tigrilor îmi pare o dovadă neîndoielnică că pe-aici se aţin şi oameni.

— Plec de la presupunerea, Robert, c-aceşti oameni ştiu de intenţia noastră de-a pătrunde-n mănăstire, altfel de ce şi-ar fi dat osteneala de-aş unge trupul cu buruieni pentru a nu fi adulmecaţi de Maha?

— Să ne fi trădat Fu Kang, chinezul pe care l-am tratat cu atâta generozitate, punându-l în libertate? Poate că are aici complici care vor s-ajungă din nou în posesia carnetului cu însemnările piratului.

— Probabil că ai dreptate Robert. Nu-i exclus ca Fu Kang să fi trecut pe-aici. Poate c-ar fi mai bine s-ascundem undeva pe-aici în încăperea asta carnetul buclucaş pentru a nu fi deposedaţi de el, în cazul că devenim prizonieri. Nu ştiu ce ne aşteaptă-n mănăstire. Eu zic să căutăm o bună ascunzătoare.

Am cercetat cu privirea întreaga încăpere. Am găsit repede o vază mare plasată lateral într-o nişă şi l-am făcut atent pe prietenul meu.

Acesta mişcă numai capul, abia perceptibil, după care ne-am stins simultan lămpile. Ne-nvălui imediat un întuneric de nepătruns. Marian se desprinse imediat de lângă mine. După vreo trei minute, i-am resimţit din nou prezenţa. Depusese carnetul în vaza cu pricina. Ne-am reaprins luminile şi ne-am strecurat mai departe. După ce-am dat de nişte trepte înguste care duceau în sus, am auzit din nou mârâitul tigrului. Am îndreptat din nou fascicolul de lumină în direcţia din care s-auzise zgomotul şi iată-i în cercul luminos pe cei doi tigrii, aceiaşi pe care-i mai întâlnisem în curtea interioară.

Pisicile uriaşe, care începuseră să se târască înspre noi, orbite de razele luminoase se făcură una cu pământul.

— Repede să urcăm treptele, mă-mboldi Marian.

Pongo se gândi la Maha şi-o luă înainte. L-am urmat fără ca să clintim snopul de lumină ce-l proiectasem asupra capetelor celor două feline. Acestea nu se hotărau dacă să sară asupra noastră sau nu, întrucât nu ne puteau vedea prea bine, noi fiind plasaţi în întuneric.

De-abia urcând treptele ne-am putut simţi în siguranţă. Doar eu luminasem treptele la urcare, întrucât Marian avea menirea să nu slăbească cu lampa lui de buzunar, capetele tigrilor. Marian îşi scosese între timp pistolul cu gaze din cingătoare.

Acesta ne fusese dăruit de către doctorul Mack, prin intermediul malaiezianului Tiagra (vezi vol. 246 *Java-Jim*).

Când unul dintre cei doi tigri începu să se apropie încet de trepte mi-am tras şi eu pistolul cu gaze din brâu. Marian apucă de trase prima dată. Se auzi un fâşâit uşor, nimic altceva şi tigrul începu să se clatine, după care căzu rămânând nemişcat la pământ.

— Excelentă armă asta, exclamă Marian. Oare cât o ţine efectul anesteziculuí?

— Mă bucur că-n felul acesta putem scoate din luptă, oameni sau animale, fără ca să li se-ntâmple altfel nimic. După un anume timp se trezesc şi nu-şi dau seama decât c-au adormit pentru o vreme.

— Numai să nu folosim din greşeală gloanţele roşii care conţin o otravă puternică. Lucrurile s-ar solda atunci altfel.

— Atenţie, apare al doilea tigru. Trage tu, Robert!

Cel de al doilea tigru începu să-şi miroasă tovarăşul, după care, începu să vină încet înspre treapta cea mai de jos. Am tras imediat un glonte galben asupra lui. Tigrul fu de-ndată anesteziat şi se prăbuşi nu departe de celălalt.

— S-a rezolvat şi asta Robert, spuse Marian. Cu gloanţele astea galbene la nevoie putem ţine piept la o întreagă colonie de „galbeni" chinezi. Acum să coborâm şi să căutăm temeinic în hol, dar ţine pistolul pregătit pentru orice eventualitate.

— N-ar fi mai bine ca Maha şi cu Pongo să rămână pe trepte, Mariane? Dac-ar fi să cădem într-o cursă am mai putea nutri speranţa să ne salveze Pongo.

— Ai dreptate, Robert! Rămâi aici cu Maha, Pongo! Dacă avem nevoie de tine te chemăm. Dacă într-o oră nu suntem îndărăt, atunci haide şi caută-ne, te rog!

— *Masser* poate merge liniştit. Pongo bagă bine de seamă! fu de părere uriaşul negru.

Se lungi pe pământ pentru a putea observa mai bine tot ce se petrece, fără a fi la rândul lui remarcat. I-am înmânat lui Pongo o lampă de buzunar de rezervă recomandându-i s-o folosească numai în caz de nevoie. Trecând pe lângă tigrii i-am pipăit şi ne-am dat seama că nu erau decât ameţiţi, respirau şi circulaţia sangvină părea să fie-n bună ordine.

— În soclurile statuilor închipuind zeităţi ne-a fost dat să descoperim de multe ori uşi secrete, Mariane. N-ar fi mai bine să-ncercăm?

— Se-nţelege! Pongo are o bună privire de perspectivă asupra acestei zone a încăperii. Poate că găsim o trapă care duce în încăperile subpământene în care am putea întâlni oameni, chiar pe piraţi, de pildă. Lasă-mă pe mine s-o iau înainte şi rămâi în urma mea vreo doi metri pentru a nu

cădea concomitent în vreo capcană. Am păţit-o de-atâtea ori pentru a nu trage învăţămintele necesare!

Prietenul meu o luă singur înainte. Cu multă prudenţă se-nvârti în jurul soclului, dar nu păru să remarce ceva ce să-i dea de bănuit. De multe ori se aplecă pentru a atinge cu mâna diferitele părţi ale acestuia, probabil în căutare de butoane secrete.

În cele din urmă îmi făcu semn să mă apropii. Îmi arătă un loc pe podea, spunându-mi:

— Aici pare să fie o trapă, Robert! Să-ncercăm s-o deschidem. Luminează-mi, rogu-te, pentru ca să pot găsi mecanismul.

Înainte de-a da curs îndemnului prietenului meu m-am mai uitat încăodată prin încăpere. Când am vrut să-ndrept fascicolul luminos în dreptul locului pe care mi-l indicase Marian pământul se mişcă sub noi. Nu ne-am prăbuşit propriu-zis, ci parcă am coborât brusc ca şi cu un ascensor în adânc.

Am fost atât de surprins încât am uitat să ne salvăm printr-un salt în lături. Dar cine acţionase mecanismul? Oamenii care ne pândeau şi noi nu-i putusem descoperi la timp? Sau poate că Marian atinsese din nebăgare de seamă o sârmă care declanşase mecanismul?

N-am avut prea mult timp pentru reflecţii întrucât am ajuns într-un gang îngust, care părea să fie şi foarte lung. Am coborât de pe piedestalul de piatră pătrată, cu ajutorul căruia coborâsem în adâncime, ca şi cu un ascensor, în gang, plimbându-ne şuvoaiele de lumină ale lămpilor noastre de buzunar de-a lungul acestuia. Un aer rece ne întâmpină imediat. Am simţit şi un curent de aer ca şi cum cineva montase jos un dispozitiv ce asigura o bună ventilaţie.

Ne-am deplasat înainte pas cu pas. Deodată am auzit în spatele nostru un clinchet scurt şi-am stabilit imediat că „liftul” nostru se pusese-n mişcare, urcând în sus. Armele noastre le-am lăsat la Pongo pentru că ne-ar fi stânjenit numai în cercetările noastre. Mai întâi am cercetat pereţii gangului. N-am găsit nici o uşă dar întrucât ajunsesem la capătul gangului un braţ zvâcni deodată de undeva din perete aruncând înspre noi ceva alb.

Înainte de-a putea întreprinde ceva, braţul dispăru din nou. Dintr-o săritură am ajuns la perete chiar în locul de unde ni se azvârlise obiectul, în speranţa că vom găsi o trapă sau o uşiţă secretă, dar din păcate n-am putut descoperi nimic. Am ridicat de jos, ceea ce ni se aruncase. Era vorba de-o bucată de hârtie pe care fuseseră scrise câteva cuvinte:

„Mergeţi drept înainte şi opriţi-vă la perete şi nu vi se va întâmpla nimic. Vrem doar să ne fie înapoiat caietul cu notiţe! Dacă nu ne urmaţi sfatul nu vă putem oferi nici o garanţie în legătură cu vieţile voastre”.

I-am arătat lui Marian biletul pe care acesta îl citi imediat, privind totodată locul din perete de unde apăruse brusc braţul acela.

— Nu pot să găsesc nimic Robert! Să urmărim sfatul celui care ne-a trimis biletul! Vom vedea ce se mai întâmplă mai departe!

Din câţiva paşi am ajuns la capătul gangului, ne-am întors şi-am luminat în spatele nostru. Ne-am rezemat de perete.

Dintr-odată peretele se deplasă cam cu-n picior, fiind catapultaţi într-o altă încăpere.

Ne-am uitat uimiţi în jur întrucât acum ne găseam într-un fel de încăpere-celulă ai cărui pereţi erau duraţi din blocuri masive de piatră cubică. Celula noastră avea o lungime de vreo trei metri şi era lată de doi metri, încolo era complet goală. Nici o bancă sau scaun pe care să te aşezi. Pentru a nu ne obosi degeaba ne-am aşezat după o oră de aşteptare direct pe jos.

Am aşteptat şi-am aşteptat vreme îndelungată ca să apară vreunul dintre potrivnicii noştri.

Deja trecuseră vreo două ore şi presupuneam că Pongo îşi începuse deja căutările. El trebuia să ne fi observat cum odată urcaţi pe piedestalul acela am alunecat în adâncime. Poate că el va alege acelaşi drum pentru a da de noi. Dar cum va ajunge la noi dacă continuam să stăm liniştiţi aici, zăvorâţi în celulă?

III
ÎNTR-O SITUAŢIE DISPERATĂ

NE-AM STINS LĂMPILE DE BUZUNAR pentru a face economie la baterii şi-acum pândeam în întuneric, ascultând mai cu seamă cu urechea înspre peretele mobil. Oricât ne-am încordat auzul pentru a distinge cel mai mic zgomot venit de pe coridor, totul rămânea tăcut. Sau poate că pereţii erau atât de groşi că nu se putea auzi nimic prin ei, orice s-ar fi petrecut dincolo?

Timpul se scurse îngrozitor de încet. Deodată Marian îşi şopti:

— Ascundeţi pistolul cu gaze în pantaloni ca să nu poată fi găsit. Cred că vom primi îndată musafiri.

— N-auzi un fâsâit uşor Mariane? Nu-ţi miroase ceva? Cred că cineva lasă să pătrundă un gaz în celule pentru a ne ameţi.

Am vrut să mai spun ceva, dar m-am simţit atât de oboist, încât n-am mai putut socate nici o vorbă. Nici nu ştiu cum am dormit când dintr-odată m-am deşteptat. Credeam c-am dormit doar pentru un minut întrucât judecata şi gândirea-n general mi-era clară. Mi-am putut aminti îndată tot ce se petrecuse-n pivniţa în care intrasem.

Încăperea în care mă aflam era foarte mobilată.

Eu zăceam pe-un divan, care era atât de larg, încât Marian putea să se lăfăie-n lege lângă mine. Prietenul meu era legat ca şi mine de altfel, era treaz însă şi-acum îmi zâmbea. Mâinile noastre fuseseră legate la spate. Asta era cam incomod, întrucât ne obliga să stăm culcaţi pe-o rână. Întreaga încăpere era luminată de-o lampă cu petrol. Nu puteam înţelege zâmbetul încrezător al prietenului meu.

— Te bucură atât de mult situaţia noastră? l-am întrebat imediat.

— Hm! se mărgini să exclame încet acesta. Mai întâi că Pongo nu-i cu noi, mă îndreptăţesc să nu-mi pierd speranţa şi-n al doilea rând, mă gândeam la pistoalele cu gaz. Ai avut timp suficient să-mi urmezi sfatul?

— Evident, am răspuns, simţind, după ce m-am mişcat puţin o uşoară presiune, datorită obiectului pe care-l ascunsesem în pantaloni. Acesta nu ne fusese luat dar de celelalte arme fuseserăm deposedaţi.

— Bănuiesc că-n curând va apare cineva, Robert, să ne-ntrebe de carnetul cu notiţe, pentru că cu siguranţă am fost percheziţionaţi dar n-a fost găsit asupra noastră. Rămâi

liniştit! Aud paşi! Fă aşa, de parcă abia acum te-ai fi deşteptat din leşin!

Un tapet gros, care servea drept draperie, pe toată lungimea unuia dintre pereţi, fu tras în lături şi-un chinez înalt pătrunse în încăpere.

Când observă că eram treji, veni direct înspre noi şi ne-ntrebă:

— Aţi dormit bine domnilor? Ce-i drept, nu-i sănătos să te amesteci în lucruri care nu te privesc. Unde aţi pitit cărticica pe care i-aţi luat-o lui Solbre?

— Ce fel de carte? întrebă Marian, prefăcându-se foarte mirat.

— Nu te mai preface domnule Farrow! Ştiu cu cine am de-a face. Aşadar unde e carnetul cu notiţe a lui Solbre? Trebuie să se afle asupra voastră!

— Nu ştiu despre ce-i vorba, reluă Marian. Cine ţi-a îndrugat dumitale poveşti că eu aş deţine un astfel de carnet?

— Nu-i nevoie decât să pronunţ numele lui Fu Kang şi veţi ştii îndată la cine mă refer. Aşadar pentru ultima oară, unde se află carnetul?

— Ei, dacă vrei să ştii neapărat, în Padang! În siguranţă! N-o să te împiedecăm să-l revindeţi dacă asta te satisface!

Chipul viclean al chinezului se crispă uşor, când spuse:

— Ştiu că-n apropiere de-aici se află o colibă în care un anume domn Farrow în noaptea trecută a citit din acel carnet, care odinioară aparţinuse lui Solbre. Ei, ce zici, acuma?

În ultimele sale cuvinte stătea esenţa problemei. Marian reflectă pentru o clipă. Putea lăsa să fim percheziţionaţi încăodată?

Atunci puteau da cu uşurinţă peste pistoalele noastre. Şi dacă carnetul nu se găsea asupra lui Marian, urmam eu la rând.

De-aceea Marian îi răspunse chinezului:

— Atunci o să-ţi spun adevărul! Am avut carnetul ultima noapte încă, apoi înainte de-a pătrunde aici l-am ascuns după o stâncă. Pot descrie stânca cu pricina. Sper că după ce vei găsi carnetul te vei mulţumi cu acesta şi ne vei elibera.

— Mai întâi carnetul şi-apoi restul problemelor! Aţi dăunat mult organizaţiei noastre dar dacă intru-n posesia carnetului şi apoi a comorii şi părăsesc ţara, mi-e indiferent dacă veţi mai rămâne în viaţă sau nu. Nu sunt ranchiunos şi răzbunător aşa că veţi scăpa cu faţa curată. Descrie-mi stânca sub care aţi pitit carnetul.

Marian se strădui să descrie poziţia unei stânci, care se găsea la vreo zece minute depărtare de mănăstire. Erau însă

vreo duzină de pietre care se potriveau acestei descrieri.

Chinezul începu să se grăbească nevoie mare, de-ndată ce află poziţia stâncii pe care-o descrisese Marian.

El strigă câteva cuvinte-n încăperea alăturată, de unde apăru… Fu Kang, prizonierul nostru de pe iaht, căruia i-am dăruit generos libertatea după toate câte ne făcuse.

El trebuia să rămână de pază lângă noi.

C-o perfidie pur asiatică, privi-n spre noi şi ne spuse:

— Nu v-aţi aşteptat să mă revedeţi atât de curând domnilor! Aţi crezut că voi înceta de îndată să caut comoara lui Solbre?

— Ai comis totuşi o mare greşeală Fu Kang! Crezi cumva că complicii tăi vor împărţi cu tine comoara?

Fu Kang se uită lung la prietenul meu, apoi chipul i se schimonosi într-o strâmbătură de furie, după care se repezi afară din încăpere, fără a ne mai da atenţie.

— De ăsta am scăpat pe moment, Robert, râse Marian. Să încercăm să vedem dacă putem scăpa de legăturile noastre înainte de-a se înapoia primul chinez.

— Oare Pongo este liber, Mariane?

— N-aş prea crede, Robert. Încearcă să-mi dezlegi mai întâi mâinile.

Prietenul meu se-ntoarse cu spatele spre mine, după care a fost pentru prietenul meu o joacă să scape de legăturile de la picioare şi să mă elibereze şi pe mine.

Am mai rămas câteva clipe întinşi pentru a pune din nou sângele-n mişcare, în mădularele noastre amorţite, după care am sărit de pe divan, luându-ne-n mâini pistoalele noastre cu gaze, din interiorul buzunarelor noastre de la pantaloni.

— Să mergem mai întâi în hol, să vedem dacă tigrii mai zac acolo narcotizaţi, hotărî Marian. Poate va trebui să-i aducem în nesimţire pentru a doua oară.

— Poate că Pongo veghează încă în galerie şi nu-ndrăzneşte să avanseze din cauza tigrilor, m-am hazardat eu.

— Pongo ar fi găsit suficiente mijloace şi procedee pentru a ademeni, pisicile astea uriaşe. Să ne grăbim! Fu Kang şi chinezul cel înalt nu vor fi singurii oameni care se mai aţin prin mănăstire. Individul vorbea doar de-o adevărată „organizaţie“. Am părăsit încăperea strecurându-ne prin încăperea pe care intrase chinezul. Când Marian trase draperia care masca intrarea, ne-am trezit în faţa unei masive uşi de bronz închisă acuma.

N-am descoperit nici un lacăt. Am pierdut destule minute preţioase până ce-am găsit mecanismul care făcea posibilă

deschiderea automată a uşii. Înaintea noastră stătea holul prin care pătrunsesem de prima dată.

Privirile noastre s-au îndreptat imediat înspre galerie, dar Pongo nu mai stătea acolo. Chiar în spate mai era pitit Maha, care aştepta probabil acolo chemarea uriaşului negru. Ghepardul ne observă, dar nu se mişcă de la locul său.

— Aş vrea s-aştept aici reîntoarcerea chinezului celui înalt, îmi şopti Marian. Pistoalele noastre cu gaze sunt suficiente pentru orice apărare. Unde se pot afla tigrii acum? N-aş vrea să mă trezesc atacat din spate.

— Poate că sunt în curtea interioară, Mariane.

Deasupra acoperişului începu să apară lumina slabă a zilei, care se filtra până-n hol. Marian îmi urmări privirea şi spuse:

— Afară e deja lumină şi asta nu ne poate fi decât de folos. Să ne ascundem îndărătul stâlpilor de susţinere, avem destul loc acolo. Dacă se-ntorc chinezii îi ameţim cu-n glonte de sticlă.

Dar chinezii nu se mai întoarseră. Am aşteptat timp îndelung. De-abia după o oră se deschide uşa de bronz, fără să facă zgomot, aceea care ducea în curtea interioară.

Fu Kang păşea cu mare grabă în hol. Era foarte agitat şi vru să treacă repede pe lângă noi. Un fâşâit aproape imperceptibil şi chinezul se prăbuşi fără cunoştinţă la pământ.

Pistolul cu gaze a lui Marian îşi făcuse datoria. L-am târât îndărătul unei coloane de susţinere. Marian îl percheziţionase şi-mi spuse cu acest prilej:

— Ia uită-te Robert! Fu Kang e plin de sânge. Ori a ucis pe cineva ori l-a ajutat pe un altul să ucidă. Probabil că afară o fi avut loc o încăierare.

M-am aplecat şi-am găsit în buzunarul lui Fu Kang un cuţit plin de sânge! Părea să se verifice că s-a dat o luptă. Asta nu era tocmai ce ne doream. Faptul că Fu Kang se-ntorsese nu putea însemna altceva decât că voia să afle de la Marian unde pitise acesta cu adevărat carnetul.

Marian se ridică-n picioare, părăsindu-l pe Fu Kang.

— Haide să mergem în curtea interioară, Robert! Trebuie să vedem odată ce-i cu tigrii ăia.

Am înconjurat cu grijă uşa care stătea încă întredeschisă. O privire aruncată-n curte fu suficientă. Într-un colţ al acesteia erau întinşi ambii tigrii care se prăjeau la soare. Cugetam numai dacă gloanţele de sticlă ar fi avut efect şi de la o asemenea depărtare.

Marian îşi ridicase unul din pistoale ţintind cu precizie.

Un fâsâit şi tigrul se-ntoarse alături cât era de lung, pentru a doua oară narcotizat. Celălalt tigru se ridică mirat în picioare. Părea să fi perceput zgomotul glontelui care-i răpusese tovarăşul, dar acum veni rândul meu. Aproape paşnic, se lungi şi cel de-al doilea tigru lângă companionul său, ameţit deja.

— Gata Robert! îmi şopti Marian. Acum să-l căutăm pe Pongo. Să sperăm că nu dăm peste-o bandă întreagă de chinezi, după ce ne vom fi coborât în pivniţe.

— Vrei să foloseşti din nou ascensorul, Mariane? Ar mai trebui să mai existe şi-o altă intrare în spaţiile subterane.

— Ar dura prea mult să mai căutăm o a doua intrare. Mai bine să nu pierdem timpul. Pongo ne va ajuta mult ca să descurcăm tainele acestei mănăstiri. De-aceea prioritatea numărul unu este să-l găsim pe el.

A, început s-alerg repede în jurul soclului pentru a ajunge în apropierea „ascensorului”, când Marian îmi strigă; Atenţie! Dar eu nu mai puteam fi oprit. Aveam pistoletul cu gaze-n mână, astfel că de duşmani nu mă temeam câtuşi de puţin.

Marian şi cu mine ne-am străduit din răsputeri să punem în mişcare „liftul” nostru. Acesta însă nu se coborî în adâncime.

Era posibil ca duşmanii noştri să-l fi scos din funcţiune pentru a nu ne mai putea folosi de el.

— Nu ne mai rămâne prin urmare altceva de făcut decât să încercăm să dăm de cea de-a doua intrare, îmi spuse Marian, după ce făcusem nenumărate încercări. Cel mai bine-ar fi să ne reîntoarcem în încăperea în care am zăcut prizonieri. Acolo mai exista o a doua draperie grea îndărătul căreia n-am mai avut vreme să ne uităm.

— Cheamă-l pe Maha, Mariane! Cred că-i preferabil să-l avem cu noi, întrucât poate descoperi mai uşor urma lui Pongo.

Marian îmi urmă sfatul şi-l chemă pe Maha, care sosi în goană din câteva salturi elegante. Se lipi strâns de picioarele acestuia, ca şi cum ar fi dorit să-l salute după scurta despărţire impusă de situaţie. În fosta noastră carceră mai ardea încă lampa cu petrol. Ne-am îndreptat aţă-n spre cea de-a doua draperie, pe care Marian a dat-o dintr-o smucitură deoparte. Şi-aici ne apăru în faţă o uşă de bronz pe care am deschis-o uşor, fiindcă Marian îşi întipărise bine-n minte mecanismul de deschidere al primei uşi.

În faţa noastră se deschidea acum perspective unei scări laterale, prevăzută cu trepte din piatră. Maha ne trase cu

putere în adâncime, unde domnea un întuneric adânc. Din păcate nu mai posedam nici o lampă de buzunar aşa să trebuia să ne bizuim mai mult pe simţurile noastre, pe pipăit. Treptele duceau fireşte-n jos şi-am numărat vreo treizeci până ce am ajuns la capăt. Nici o geană de lumină nu pătrundea încoace şi asta ne îngreuna mult cercetările. Nu ne rămânea decât să ne bazăm pe simţurile ascuţite ale ghepardului nostru.

Încetul cu încetul ne-am reluat mersul. Deodată Marian dădu de-o uşă. Nu avea nici un lacăt, dar asta nu ne deranja prea mult. După o scurtă cercetare, Marian găsi mecanismul şi astfel putut deschide uşa. Nu se putea vedea fireşte nimic.

Am blestemat în sinea mea că nu s-au luat nu numai armele dar şi lămpile de buzunar.

Maha rămase liniştit iar eu am lăsat lesa să-mi alunece printre degete pentru a-i permite ghepardului să intre în încăpere. Ne-am pipăit drumul înainte până ce-am dat de-o masă. Mi-am trecut degetele peste masă pentru a stabili dacă se găseşte ceva pe ea. Degetele mele dădură peste o cutie de chibrituri şi-am aprins imediat un băţ. La lumina acestuia am văzut o lampă pe masă. De-abia după ce-am aprins-o ne-am putut orienta în încăpere.

În încăperea mobilată luxos am văzut imediat cum pe-o a doua măsuţă erau etalate armele noastre, chimirele şi alte obiecte personale pe care le aveam în momentul prizonieratului asupra noastră. Aproape că mi-a venit să chiui de bucurie.

Ne-am încins chimirele în jurul brâului şi-am îndesat în ele şi celelalte obiecte care ne aparţinuseră. Am stins lampa cu petrol aprinzându-ne în schimb lămpile noastre de buzunar. Asta se dovedea avantajos pentru noi întrucât puteam oricând, în caz de pericol să stingem lămpile rămânând în obscuritate.

Şi următoarea încăpere era goală. De îndată ce-am pătruns înăuntru, am auzit din cea de-a treia cameră voci, aparţinând la doi oameni, care vorbeau chinezeşte între ei. N-am putut prin urmare înţelege nimic din ce-şi spuneau. Ne-am stins lămpile şi-acum am putut constata cum prin crăpăturile uşii se strecura o geană de lumină. Ne-am apropiat de draperia bogată, ciulind urechile. Pe Maha l-am apăsat la pământ, dându-i astfel de ştire inteligentului ghepard că n-avea voie să scoată nici un mârâit şi-n general să nu producă nici un fel de zgomot.

Pliind puţin draperia am putut arunca o privire în încăperea alăturată.

Doi chinezi stăteau la o masă grosolană de lemn, având în faţa lor o hartă pe care-o desfăşuraseră în faţa lor. Era probabil o hartă regională şi pe aceasta degetele lor se mişcau aproape necontenit. Erau pare-se în toiul unei dispute aprinse dacă nu chiar a unei certe, fiindcă nici unul nu părea dispus dă cedeze.

Marian îndepărtă puţin draperia cu multă prudenţă şi intră în încăpere, fără ca cei doi protagonişti să ne observe pe Marian sau pe mine, care l-am urmat imediat pe prietenul meu, intrând după el.

Eram chiar în apropiere de măsuţă când cei doi ridicară privirile. Speriaţi, au sărit în picioare imediat, dar n-au mai îndrăznit să facă altă mişcare, când au privit în ţevile revolverelor noastre.

— Unde este însoţitorul nostru negru? întrebă Marian. Spuneţi repede altfel tragem imediat.

Marian se folosise de limba engleză, pe care bănuiam că cei doi o cunoşteau sau cel puţin o înţelegeau cât de cât.

Unul din cei doi chinezi răspunse, într-o englezească destul de fluentă că el nu ştie nimic despre un prizonier negru.

— O să-ţi arăt cum pedepsesc eu minciuna, zise Marian cu-n calm desăvârşit şi trase un glonte de sticlă asupra chinezului care căzu instantaneu ameţit.

Cel de-al doilea chinez, care n-avea de unde ştii că tovarăşul său este ameţit numai pentru două ore şi se va scula tot atât de proaspăt ca după un somn odihnitor, încremeni la rându-i de groază. Faptul că n-auzise nici o detunătură venind din armele noastre pare să-i fi sporit şi mai mult groaza.

— Vrei acum să ne spui adevărul? îl întrebă imperturbabil, cu cea mai calmă voce din lume.

— Nu ştiu prea multe domnule, dar o să-ţi spun tot ce ştiu. Aici în pivniţă zace un om pe care trebuia să-l păzim. O să vă conduc la el.

— Fă-o imediat! Dar să nu ne tragi în vreo capcană pentru că într-o secundă vei fi la strămoşii tăi!

— N-o să vă trădez domnilor, spuse chinezul pe un ton plângător, dar vă rog cruţaţi-mi viaţa. O să vă arăt tot ce ştiu şi doriţi să vedeţi.

Nu sunt demult aici şi nu ştiu prea multe.

— Cine mai este ascuns în mănăstirea asta veche, în afară de voi? vru să ştie Marian mai întâi.

— Conducătorul nostru Hu Mong şi omul său de încredere Fu Kang, domnule. Hu Mong se află mai tot timpul aici şi

părăseşte mănăstirea foarte rar. Prietenul meu mort şi cu mine suntem doar de patru zile aici. Când am ajuns aici mai erau încă trei oameni care au fost trimişi de-ndată în misiune de către Hu Mong.

— Ai fost de faţă în noaptea în care am fost ameţiţi cu ajutorul unui gaz?

— Nu domnule! Eu trebuia să păzesc prizonierul care dispune de-o forţă grozavă şi-avea o piele neagră.

Răspunsul suna sincer. Nu putea fi vorba decât despre Pongo. Prietenul nostru a fost urmărit ca şi noi şi scos din luptă cu ajutorul aceluiaşi gaz.

— Condu-ne la el, porunci Marian.

Chinezul ne conduse în tăcere. Ştiam că de teama pistoalelor noastre miraculoase, spusese adevărul, cu toate acestea îi supravegheam fiecare mişcare întrucât eram departe de-a fi familiarizaţi cu toate secretele mănăstirii.

Chinezul se opri, după ce ne conduse prin numeroase încăperi în faţa unei uşi grele, pe care-o deschise fără zgomot. Atunci se întâmplă ceva ce nu prevăzusem. Prin uşa deschisă năvăliră două braţe musculoase care-l traseră pe chinez înăuntru dintr-o smucitură. Ne-am aprins lămpile noastre şi la lumina acestora am văzut pe chinez tremurând în braţele lui Pongo.

— Dă-i drumul, Pongo, zise Marian râzând.

Pongo ascultă, dându-i drumul imediat, dar chinezul leşinase din cauza spaimei. Pongo ne dădu mâna cu faţa strălucind de bucurie, spunându-ne:

— Foarte bine că *massers* liberi. Altfel Pongo trebuie vine imediat. Pongo ameţit trezeşte aici, caută uşă după ce se eliberează de legături. Uşa închisă. Pongo aşteaptă până vine chinez. Acum chinez leşinat.

Ne-am întors cu Pongo în încăperea în care-i surprinsesem pe cei doi chinezi. Pongo îşi luase „omul” cu el şi-l propti pe un scaun. De îndată ce acesta se deşteptă îşi începu interogatoriul:

— Ce hartă e asta? întreabă el arătând înspre foaia mare de hârtie încă despăturită pe masă.

Prizonierul nu vru să vorbească la început, dar Marian îşi îndreptă ţeava pistolului înspre acesta. Speriat chinezul se apără cu mâinile şi spuse repede:

— O să vă spun totul. Conducătorul nostru caută o comoară şi tocmai ne-am propus… Ne-am propus.

— S-o căutaţi voi singuri şi-apoi să dispăreţi cu ea cu tot, nu-i aşa?

— Da, domnule, aprobă chinezul şi-acum arăta ca un şcolar prins în flagrant delict c-o năzdrăvănie, de către profesor.

— Şi ştiţi cam pe unde s-ar aţine comoara asta? îl întrebă mai departe Marian.

— Camaradul meu afirma c-a văzut în această regiune cum doi localnici transportau o ladă grea. Am căutat acolo în câteva nopţi dar n-am putut descoperi nimic.

— Poţi să-mi spui dacă-n zona asta se găseşte pe undeva o stâncă închipuind pe diavol?

Chinezul se uită îngrozit la noi:

— Domnule, cunosc stânca cu pricina dar nu-ndrăznesc să m-apropii de ea, fiindcă acolo sălăşluieşte diavolul. Eu însumi l-am văzut odată pe când căutam comoara.

Marian putu cu greu să-şi reprime un zâmbet şi întrebă cum arată acel diavol şi când s-a-ntâmplat asta.

— Acum două zile, veni răspunsul, pe când căutam comoara. L-am văzut îndărătul stâncii ce are chipul diavolului, chiar pe acesta în persoană. Stânca e bine ascunsă şi nu poate fi găsită cu uşurinţă.

Chinezul arătă înspre un punct pe hartă şi spuse:

— Aici, domnule. Dacă urmaţi drumul ăsta pe care vi-l arăt ajungi în vecinătatea stâncii diavolului. N-am găsit acolo însă nici o peşteră. Diavolul m-a alungat de-acolo aşa încât a doua oară nu mai îndrăznesc să mă arăt prin preajmă.

Drumul pa care nu-l arătă chinezul era acelaşi pe care umbra dragonului ne-o indicase la miezul nopţii. Aşadar afirmaţiile chinezului trebuiau să corespundă adevărului.

Am hotărât de-aceea să pornim cât de curând posibil.

În timp ce Pongo îl păzea pe chinez ne-am sfătuit ce să facem cu prizonierul nostru, întrucât aceştia trebuiau să fie imobilizaţi până când vom fi găsit comoara.

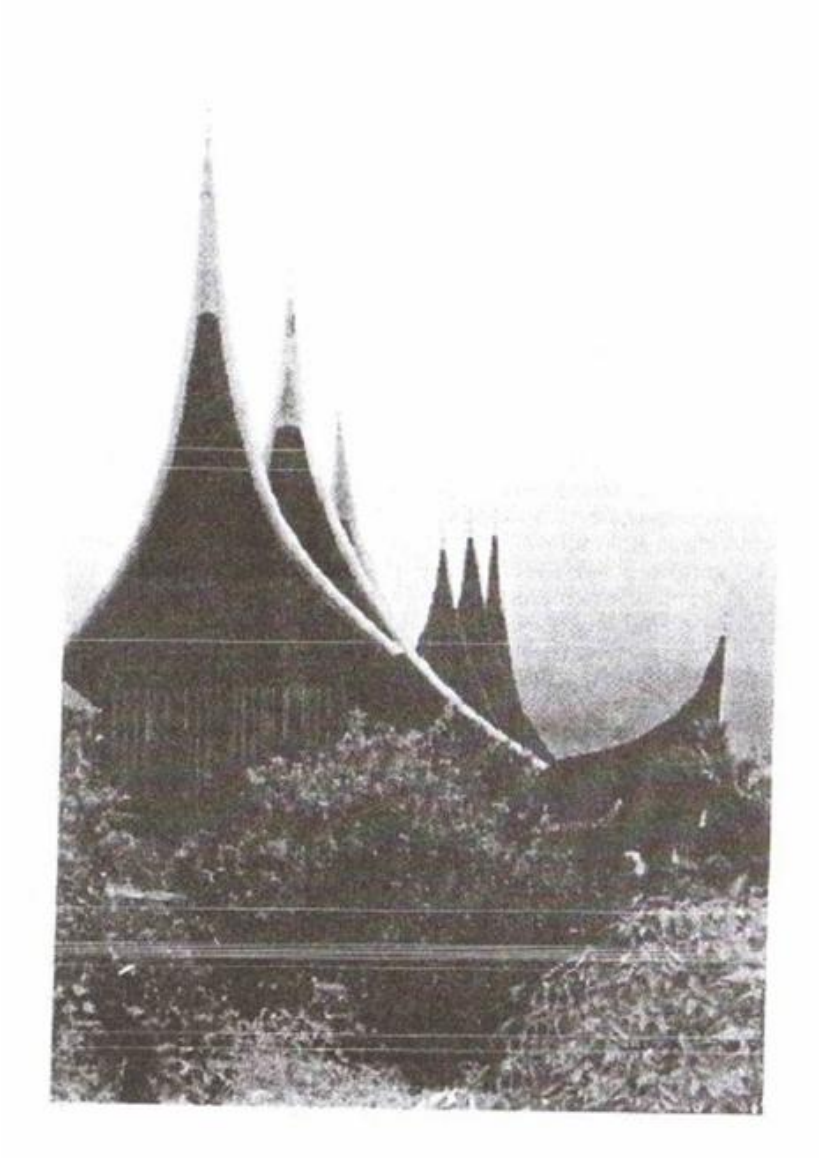

Am cotrobăit la repezeală prin celelalte încăperi ale mănăstirii până ce am dat peste-o magazie de provizii bine aprovizionată. Cu ajutorul lui Pongo am cărat câteva alimente acolo şi i-am transportat înapoi în încăpere şi pe chinezii luaţi prizonieri. N-a fost uitat nici un butoi cu apă proaspătă.

Pe cei doi tigri i-am închis în cuşcă aprovizionându-i şi pe ei cu carne şi apă pentru două-trei zile. Speram să nu cheltuim mai mult timp cu cercetările noastre.

În cele din urmă am fost gata de plecare. Mai întâi Marian scoase din ascunzătoare caietul cu notiţe al lui Solbre. Întrucât în pivniţă am învăţat bine mecanismele de deschidere şi-nchidere a uşilor nu ne-a fost greu să părăsim mănăstirea.

Am ales drumul care ducea în direcţia arătată de umbra dragonului. Pongo o luase înainte cu Maha. După zece

minute am ajuns la locul unde conducătorul chinezilor căutase carnetul cu notiţe. Câteva blocuri de piatră fuseseră deplasate din loc.

Am găsit şi-un loc unde se vedea clar că de curând se dăduse o luptă scurtă. Dar de potrivnicul lui Fu Kang n-am găsit nici o urmă.

— Poate că s-a ascuns, am spus eu şi-am arătat o urmă care se pierdea după câţiva paşi.

— Nu prea cred, Robert. Dacă chinezul ar fi avut suficientă forţă ca să se-ndepărteze s-ar fi întors din nou la mănăstire pentru a-şi bandaja rănile. Poate că Fu Kang şi-a omorât adversarul şi l-a ascuns pe undeva. Trebuie să-l căutăm pentru că e neapărată nevoie să ştim unde a rămas omul nostru.

După o căutare zadarnică a trebuit să renunţăm să-l mai căutăm pe rivalul lui Fu Kang. A trebuit să ne grăbim pentru a nu întârzia prea mult înainte de-a ajunge din nou la mănăstire.

IV
ÎN CĂUTAREA COMORII

DUPĂ O PLIMBARE DE VREO TREI ORE am ajuns în locul unde, după spusele chinezului trebuia să se găsească stânca cu chipul diavolului. Acum devenea totuşi dificil, întrucât chinezul nu ne dăduse informaţii precise. Era cazul să ne punem noi înşine pe căutat.

A trebuit să ne abatem de pe cărarea îngustă de munte şi-am început să examinăm toate stâncile pentru a vedea care dintre acestea aducea cumva cu-n chip de diavol. Multă vreme cercetările noastre au rămas fără rezultat. Voiam tocmai să luăm o mică pauză când Pongo ne strigă:

— *Masser,* acolo stâncă cu diavol. Pongo recunoaşte corn la el.

Ne-am grăbit înspre locul arătat de Pongo şi-am văzut într-adevăr la o mică depărtare o stâncă abruptă care avea ceva din grimasa unui diavol. Eram deja ajunşi la ţintă şi-acum trebuia să dăm repede de peştera-n care Solbre îşi ascunsese comoara.

Bineînţeles că socoteam că vom da de paznicii pe care Solbre îi pusese pentru paza comorii. Mă-ndoiam dacă comoara mai era la locul ei întrucât chinezii putuseră afla cu uşurinţă că Solbre era încarcerat aşa că se putuseră întoarce pentru a transporta comoara în alt loc. Gândurile mele le-am împărtăşit lui Marian.

— Nu cred asta, Robert. Chinezii socotesc peştera asta de negăsit şi-ar fi lăsat oricum aici comoara, chiar dacă ar fi avut intenţia să şi-o însuşească. Poate că aven noroc ca paznicii, în caz că sunt câţiva, să nu fie în apropiere.

— Dacă-ntre timp au aflat că suntem în posesia carnetului cu notiţele lui Solbre ne putem aştepta la surprize foarte neplăcute.

— Mie nu-mi place deloc, Robert, că nu l-am mai întâlnit deloc pe chinezul rănit. Poate că şi el cunoaşte peştera asta neputând fireşte să-l luăm cu noi.

Cu deosebită îndemânare Pongo se căţără de pe-o proeminenţă a stâncii pe alta. În cele din urmă ajunse la cornul drept al „diavolului" de stâncă şi începu să-l examineze cu atenţie. Marian şi cu mine stăteam cu pistoalele pregătite jos. De data asta am schimbat pistoalele cu gaz cu cele adevărate întrucât nu ştiam e efect au gloanţele de sticlă de la o asemenea depărtare.

Când Pongo nu găsi nimic deosebit la cornul drept se-ntoarse spre cel stâng şi de-abia ce începu să-l examineze că

ne făcu un semn c-a şi descoperit ceva.

Imediat dup-aceea şi dispăru după corn.

Marian fu următorul care întreprinse ascensiunea pe când eu îi asiguram de jos, acoperirea. Odată mi s-a părut că văd un om apărând acolo, dar de îndată ce-am ridicat pistolul, imaginea dispăruse. Am crezut firește că mă înşelasem.

Când Marian ajunse fără nici un incident la cornul stâng îmi făcu semn să mă caţăr şi eu la rândul meu. Între timp dispăru şi el asemenea lui Pongo după corn.

Pentru mine urcuşul fu chiar mai greu, întrucât trebuia să-l întreprind fără nici o acoperire. Nu-mi puteam da seama dacă Marian stătea sus şi veghea.

De-ndată ce-am ajuns la cornul diavolului l-am văzut pe Pongo stând pe-o cărare îngustă alături de Marian.

— Cred că ştiu acum Robert ce-nseamnă „apucă cornul diavolului şi poţi să vii la mine“. Cărarea care începe aici pare să ducă direct la peştera comorii. Păcat că l-am lăsat pe Maha jos, la marginea stâncii, acum ne-ar putea ajuta de minune.

— Pongo aduce pe Maha, propuse uriaşul negru.

Fără a aştepta o confirmare din spatele nostru el se şi coborî pentru a-l aduce pe Maha. Odată ajuns jos îşi puse ghepardul pe umeri şi se căţără înapoi. Maha nu făcea nici o mişcare, ştiind că prietenul său Pongo îl purta cu siguranţă. Uriaşul negru îl lăsă jos pe ghepard, care începu imediat să-l lingă mâna.

Pongo o luă înainte pe cărare, iar eu veneam în urmă.

Întrucât de sus puteam fi atacaţi foarte uşor, eu aveam misiunea de-a veghea la siguranţa tuturor. La o cotitură a potecii am remarcat deodată că două bucăţi de stâncă ieşeau în afară, bănuitor de mult.

Chiar la momentul potrivit mi-a reuşit să-l înştiinţez pe Marian şi pe Pongo care stăteau tocmai sub ele, în clipa când s-au mişcat, prăbuşindu-se în cele din urmă în adâncime. Pongo se aruncase înainte în vreme ce Marian se retrase câţiva paşi. C-o bubuitură grozavă bolovanii se prăbuşiră pe cărarea îngustă. Dacă i-ar fi nimerit, Pongo şi Marian ar fi fost zdrobiţi. Trebuia să-ndepărtăm dărâmăturile. În acest timp n-am slăbit din ochi înălţimea.

O a doua încercare nu mai fu repetată. Cărarea mergea-n serpentină-n spre culme şi abia după o oră am ajuns în vârf. Ne-am uitat uluiţi în toate părţile. Nu se vedea nici o peşteră şi nici un om. O panoramă copleşitoare se deschidea-n faţa ochilor noştri şi chiar jos, lucea apa unui lac. Pongo cercetase cu Maha minuţios împrejur, iar acum ghepardul

trăgea de lesă conducându-l undeva-n spre lateral faţă de cărare. Să fi fost acolo intrarea-n peşteră? Trebuiau să fi fost ascunşi şi oameni prin preajmă altfel de la sine nu s-ar fi putut desprinde bolovanii ăia uriaşi de stâncă. Pongo privi cu băgare de seamă-n jos apoi ne făcu semn să i ne alăturăm. Doi metri mai jos era plasat un mic platou de stâncă. Pongo ne spuse:

— *Masser,* acolo fost chinez, acum repede dispare. Pongo caută.

Îndată, uriaşul negru sări pe platou spre dreapta şi ne strigă râzând. Întrucât nu se vedea ţipenie de om l-am îmboldit pe Maha să sară după care l-am urmat şi noi.

Ghepardul alergă repede spre dreapta şi se opri mârâind. Pongo îl rechemă energic. Prudenţi am înaintat spre dreapta. Înaintea noastră de deschidea o crăpătură-n stâncă. Aici trebuia să se găsească peştera. Pongo vru să se avânte înainte când am observat ceva ce-mi făcu să-mi îngheţe sângele-n vine. Chiar la intrare din câteva găuri prestate-n stâncă se iţiră capetele unor şerpi care acum sâsâiau la uriaşul negru.

L-am atenţionat pe-acesta printr-un strigăt energic. El însuşi fu conştient de prezenţa primejdiei şi-şi apleacă repede corpul.

V
PEŞTERA COMORII

— CU SIGURANŢĂ CĂ SUNT ŞERPI VENINOŞI, fu de părere Marian. Trebuie mi întâi să-i ucidem pe cei de-aici, deşi în peşteră s-or mai fi găsind şi alţii.

— Vechii noştri cunoscuţi, Mariane, şerpii cu clopoţei, am strigat eu. Am venit în contact cu dintr-ăştia, mai mult decât mi-ar fi plăcut. Păi, să acţionăm numaidecât, ca să n-aibă timp să se culce la pământ.

Din cei opt şerpi pe care i-am numărat, trei deja se lăsaseră la pământ şi-acum se-ncolăceau părând să vină-nspre noi. Pongo îşi scoase cuţitul său de spintecat rechini şi-acum le reteză mai întâi capetele şerpilor de jos.

Abia apoi se-ndreptă înspre acei ce voiau tocmai să iasă din găuri.

Înainte ca noi să fi putut interveni, el făcu curăţenie şi-aruncă trupurile neînsufleţite ale cobrelor în prăpastie.

— Intrarea este liberă, *massers!* râse uriaşul negru şi vru el însuşi să intre în despicătura stâncii.

Marian i-o interzise, dar uriaşul insistă s-o facă primul. Atunci Marian îi dădu lampa sa de buzunar. Pongo lumină ambii pereţi ai peşterii fără a mai da de alte găuri pline cu şerpi. Pas cu pas am înaintat înăuntru peşterii. Mi-am aprins şi eu lampa de buzunar, întorcându-mă des în spate, pentru a para un eventual atac viclean, venit de-acolo.

Deodată Pongo se opri şi lumină cu lampa sa de buzunar o grindă care părea să ducă peste o prăpastie. Precaut, Pongo puse mai întâi un singur picior pe ea şi văzând că ţine, păşi hotărât mai departe.

Marian şi cu mine am stat deoparte pentru a nu supraîncărca grinda şi cu povara noastră. Aproape ajunsese Pongo la mijlocul prăpastiei, când Marian îi strigă repede un avertisment. Exact la timp! Uriaşul negru îşi dădu seama că grinda oferea un punct de sprijin exact la mijloc. Dincolo de ăsta nu era probabil solid ancorată astfel încât, păşind pe cealaltă jumătate s-ar fi putut lesne răsturna. Pongo lumină cu lampa sa de buzunar dincolo de grindă şi ne strigă încetişor.

— *Masser* Farrow are dreptate. Scândura dincolo nu solidă.

Uriaşul negru se aşează de-a curmezişul, păşi prevăzător un singur pas în direcţia cealaltă şi balansă grinda astfel încât aceasta se ridică puţin din direcţia noastră, în timp ce în

cealaltă, coborî tot atâta şi asta, până ce dădu de un punct de rezistenţă.

Am luminat cu lampa mea de buzunar în imensitatea prăpastiei. Părea să fie adâncă de vreo cincisprezece metri. Am apucat de-am văzut cu claritate şerpi, care-au dispărut la impactul cu fascicolul luminos în diferite găuri laterale, practicate-n peretele stâncos.

Cine cădea aici era pierdut cu desăvârşire.

— Haide înapoi Pongo, îl povăţui Marian. Trebuie să procedăm altfel. Tu trebuie să treci primul dincolo, Robert, ca fiind cel mai uşor. Eu şi Pongo o să-ţi susţinem contragreutatea. Presupunând că pe partea cealaltă se găseşte un dispozitiv care împiedică răsturnarea grinzii.

M-am cam îngrozit când am păşit peste grindă dar n-am lăsat să se vadă nimic. Am răsuflat uşurat de îndată ce-am simţit din nou sub picioare pământ solid. Înainte de-a căuta dispozitivul de siguranţă pentru grindă am mai făcut câţiva paşi în interiorul gangului. Deoarece n-am dat de nimic care să-mi trezească suspiciunea m-am întors şi-am examinat grinda care acum, înspre partea mea, era prevăzută cu două zăvoare de fier.

N-aveam decât să le ancorez de-o bucată solidă de stâncă pentru a împiedeca răsturnarea. Curând Marian şi cu Pongo au fost la mine.

Pe Maha a trebuit să-l „lămurim” ceva mai mult, până ce s-a decis să păşească pe grindă. Mirosea pericolul ce pândea de jos şi păşea foarte atent peste scândură, de parcă ar fi fost un saltimbanc pe sârmă. În cele din urmă am trecut cu toţii dincolo astfel încât ne-am putut relua incursiunea în adâncul peşterii.

Gangul părea nesfârşit de lung. La capătul acestuia se deschidea o peşteră, cu tavanul boltit, care era goală. De-aici se ramificau alte trei tunele, pe care trebuia să le cercetăm pe rând.

Când eram pe punctual de-a pătrunde-n primul gang, Pongo ne reţinu, după ce ne arătă un obiect strălucitor ce-l culesese de pe jos.

Era o piatră preţioasă de mărimea unei alune, pe care piraţii probabil c-o pierduseră-n timpul transportului. N-aveam timp s-o examinam acum cu atenţie.

Acum Marian o luase înainte. După câţiva metri se opri îngrozit. O ceaţă deasă avansa înspre noi şi părea că ne va ajunge din clipă-n clipă.

Nu ştiam ce era de făcut, să fi fost o măsură de apărare a potrivnicilor noştri? Ne-am repezit înapoi înspre gang, ceaţa

urmărindu-ne îndeaproape.

Curând întreaga peşteră era plină de gaz. Mulţumeam în gând Domnului că-n ciuda acestui gaz încă mai puteam respira. Nu ne mai puteam însă vedea unii pe alţii. Marian se opri lângă mine şi-mi şopti:

— Să sperăm că chinezii n-au suflat vreun gaz otrăvitor în ceaţa asta!

— N-ar fi mai bine să ne reîntoarcem la aer liber, Mariane?

— Cel mai bine ar fi s-o facem, Robert, dar de acum suntem aici şi trebuie să ne finalizăm căutările în legătură cu comoara. În ceaţa asta nu ne pot vedea nici potrivnicii noştri aşa că avantajul acestora nu-i prea mare.

— Da, dar ei cunosc locurile şi se pot orienta mai bine. Poate c-ar fi mai bine să ne retragem şi să revenim noaptea.

În acel moment am auzit, foarte aproape de noi, un strigăt puternic. Imediat dup-aceea l-am auzit pe Maha mârâind. Am sărit în ceaţă în direcţia de unde venea strigătul şi-am dat peste Pongo, care îngenunchease la pământ şi ţinea strâns pe cineva jos. Lampa sa de buzunar era aprinsă, dar ceaţa era atât de densă încât n-am putut vedea pe cine imobilizase.

De-abia când mi-am apropiat şi eu lampa de grup am remarcat că Pongo era pe cale să lege un chinez, în timp ce Maha îl ţinea în şah.

— Chinez strecurat în spatele nostru *Masser.* Vrut înjunghie, Maha prins la el.

Aşadar pe unul dintre potrivnici îl făcusem nevătămător. Acesta speram să ne spună câţi paznici mai erau şi unde era pitită comoara. Pongo îl apucă pe chinez de unul dintre braţe şi-l împinse în perete, unde nu putea fi găsit cu uşurinţă. Marian îl întrebă pe englezeşte:

— Unde se găseşte comoara? Câţi oameni mai sunt în afară de tine în peşteră? Spune imediat sau te omor pe loc! Tu voiai oricum să ne ucizi!

Pongo îngenunchease jos lângă chinez şi-i agită cuţitul în faţa ochilor.

— Ei, mai durează mult? îl somă Marian pe chinez încăodată să vorbească.

— Peştera cu comoara stă într-al doilea gang, bolborosi prizonierul. Numai încă un om este acolo.

— Vreau să te cred. Dacă vom observa mai târziu c-ai minţit, o să te arunc în prăpastie ca să te mănânce şerpii.

Chinezul tremura din toate încheieturile, dar nu mai spuse nici un cuvânt. Ceaţa nu se risipi ci din contra, deveni mai

groasă. Trebuia să ne grăbim dacă voiam să obţinem ceva hotărâtor.

Am găsit repede cel de-al doilea gang şi l-am trimis pe Maha înainte, după care venea Pongo. De-abia am parcurs zece metri când în urma mea se auzi un pocnet slab. Ne-am întors repede la stânga-mprejur… ei; şi mai departe n-am mai ştiut nimic.

*

* *

Când m-am deşteptat, mă aflam în peştera comorii. Cât timp am fost inconştient, după ce explodase bomba cu gaz, care ne-a făcut să ne pierdem cunoştinţa, nu puteam şti.

Peştera avea aer curat. La lumina lămpii l-am recunoscut pe unul dintre chinezi care pe moment ne-ntoarse spatele şi privea pe tabla unei mese de lemn, care era singura piesă de mobilă din încăpere.

Marian şi Pongo erau de asemenea treji. Degeaba l-am căutat din privire pe Maha. Să fi fost oare omorât?

Chinezul se-ntoarse încet înspre noi. Nu era altul decât conducătorul chinezilor din mănăstire, cel care-i ceruse lui Marian carnetul cu notiţe al lui Solbre. Cum ajunsese el aici, mai ales că aparent nu ştia unde se găseşte peştera comorii?

Cu-n zâmbet batjocoritor se uită la noi şi ne spuse în limba engleză:

— Cred că v-aţi dat aşteptat, domnilor, să mă întâlniţi aici.

Am descoperit peştera printr-o întâmplare şi-am alergat repede încoace, pentru a mi-o însuşi doar pentru mine. De-acum pot părăsi-n linişte ţara şi să mă-ntorc în patria mea ca un om bogat. După ce-mi voi pune comoara-n siguranţă mă voi reîntoarce să văd ce-au mai rămas din domnii Farrow şi Bertram şi cum au reuşit sau mai bine spus n-au reuşit ei să se salveze din gura şerpilor adunaţi în prăpastie. Amândoi paznicii comorii sunt de-acum la strămoşi. Într-o oră veţi fi şi voi alături de ei, ţinându-le tovărăşie, dacă… nu mă ajutaţi să dezleg enigma.

Arătă înspre masă, unde era desfăşurată o hartă mare. Chinezul vorbise cu voce scăzută şi se aşează acum complet epuizat pe masă. În jurul capului purta un bandaj, iar pe pieptul dezgolit se citeau zgârieturi şi împunsături pe care le dobândise în lupta cu Fu Kang.

Marian şi cu mine n-am răspuns nimic. Asta-l mânie la culme pe chinez. Ridică pumnul pentru a izbi-n masă, dar nu ajunse s-o facă întrucât îl apucă un acces de slăbiciune. Alunecă pe lângă masă, jos şi rămase acolo, pe jumătate leşinat. Când după un sfert de oră îşi mai revenise puţin, ne

întrebă încăodată, dacă suntem dispuşi să-l ajutăm. În acest caz ne va elibera.

— Pe un hoţ nu-l pot ajuta, veni aspru răspunsul de pe buzele prietenului meu.

— Atunci va trebui să mori, împreună cu prietenul tău, răspunse chinezul şi vru să-l tragă pe Pongo în faţă, întrucât îi stătea mai în apropiere, dar forţele sale nu au fost suficiente. Răsuflând din greu, căzu din nou grămadă la pământ.

Pongo ar fi putut chiar aşa legat cum era c-o îmbrâncitură să-l facă nevătămător pe chinezul prăbuşit. N-o făcu însă. Acesta se ridică după o vreme, deplasându-se din nou la măsuţa unde privi o vreme, cu atenţie, harta desfăşurată acolo. Din când în când gemea şi-şi ducea mâna la piept. Noi zăceam legaţi într-un colţ al peşterii iar în faţa noastră era plasată intrarea în gang. În celălalt colţ stătea lada cu comori pe care-o mai văzusem odată în peştera lui Solbre din Kota Radja.

Când am încercat să mă mişc puţin în direcţia lăzii am constatat cu bucurie că eram în posesia tuturor armelor mele. M-am străduit să fac cumva să-mi dezleg, sau cel puţin să-mi slăbesc legăturile, dar acestea rezistară tuturor încercărilor mele. Marian zăcea liniştiţi ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

Deodată chinezul izbucni în râs şi strigă plin de voioşie:

— Acum nu mai am nevoie de ajutorul vostru, domnilor, întrucât am descoperit singur secretul. Aici se vorbeşte ceva de-a doua comoară. Ar fi fost păcat s-o las să-mi scape. Acum ştiu unde să caut.

Chipul lui Marian deveni foarte serios dintr-odată. El îl întrebă dacă ştia foarte exact că e vorba de-o a doua comoară.

— Bineînţeles, domnule Farrow, răspunse chinezul. O să intru în dată în posesia ei, cred că-i ascunsă în primul gang. Locul este însemnat pe hartă, care este foarte precisă-n acest sens.

El îşi luă lampa şi se-ndreptă, ieşind din peşteră, deşi Marian îi strigă c-o mină foarte serioasă în urmă: opreşte-te, opreşte-te!

— Repede Pongo! spuse Marian. Trebuie să-ncercăm să ne eliberăm repede. Despre cea de-a doua comoară nu cred nimic, cred mai degrabă că Solbre a depozitat explosiv acolo, pe care chinezul în lăcomia şi graba lui o să-l facă să detoneze.

Marian se rostogoli înspre Pongo pentru ca uriaşul să poată apuca cu dinţii nodurile de la legături. Acesta îşi

începu munca din răsputeri, dar legăturile nu se puteau roade sau slăbi atât de uşor. În cele din urmă treaba se produse şi-n câteva minute eram liberi cu toţii.

— În primul gang! strigă Marian. Poate reuşim să-mpiedecăm nenorocirea.

Nu mai aşteptă răspunsul nostru ci o zbughi, literalmente înainte. L-am urmat repede şi-am ajuns curând în peştera din care se ramificau trei ganguri. Aici, l-am găsit pe Maha stând liniştit pe pământ. I-am luminat ochii cu lămpile stabilind că nu era decât ameţit.

Ceaţa se retrăsese. Marian a vrut să se năpustească înspre primul gang când o detunătură înfiorătoare se făcu auzită, care zgudui întreg muntele.

— Repede spre ieşire! strigă Marian. Nu-l uita pe Maha, Pongo! Avertismentul său, veni însă prea târziu. O a doua detunătură îi urmă celei dintâi. Din toate părţile începură să cadă blocuri mari de piatră în peşteră şi ne loviră şi pe noi. Am reuşit însă să ne refugiem în cel de-al treilea gang, care a rămas întreg şi neatins.

O a treia detunătură întrecu pe cele precedente. Peştera se prăbuşi în întregime. Acum stăteam prinşi în cel de-al treilea gang.

Nori grei de praf ne-mpiedecau respiraţia, astfel încât a trebuit să înaintăm mai mult în gang.

— Comoara e pierdută, fu de părere Marian. Presupun că şi peştera comorii s-a prăbuşit. Solbre a aranjat fireşte lucrurile în aşa fel încât şi-un eventual hoţ al comorii să fie distrus cu-acest prilej.

— Dar cum vom ieşi noi iarăşi de-aici Mariane? am întrebat eu, pe drept, foarte îngrijorat.

Marian nu-mi răspunse dar privi grav rămăşiţele peşterii. O cercetare a acestora o puteam întreprinde doar după ce norii de praf s-ar fi retras suficient de mult.

Pentru a cruţa bateriile, ne-am stins lămpile timp de o jumătate de oră. După acest interval de timp ni le-am reaprins şi ne-am apropiat din nou de peştera prăbuşită. Din fericire molozul şi dărâmăturile nu ajungeau până la plafonul nou format, aşa că ne-am putut căţăra peste ele.

Maha, care se redeşteptase din anestezie ne urmă, deşi încă nu-şi revenise complet.

Când am ajuns la despicătura din stâncă, unde trebuia să dăm de ieşire, am încremenit de groază. Aceasta se prăbuşise. Am fi avut nevoie de foarte multe zile pentru a ne croi un nou drum. Pongo vru să se apuce imediat de lucru, dar Marian îl opri s-o facă.

— Avem aer respirabil aici, spuse el. Înainte de-a primi aer curat ne vom înăbuşi! Va trebui să găsim şi să căutăm pe alte culoare, poate găsim unul care nu e prăbuşit.

N-am putut ajunge nici la primul şi nici la al doilea gang, întrucât erau acoperite de restul de dărâmături. De aceea Pongo se târî îndărăt la locul unde voia el să-şi înceapă lucrul la început.

Piatră de piatră, bucăţi de stâncă culese fură deplasate de uriaşul nostru şi îngrămădite deoparte.

L-am ajutat cu-nfrigurare deşi ne dădeam seama de inutilitatea demersului nostru. După trei ore debarasasem doi metri de gang. Epuizat, am vrut să pun capăt lucrului, când Pongo îmi spuse:

— *Masser* Bertram. Aici aer e mai bun. Gang nu este acoperit mai departe.

Vorbele lui Pongo îmi redaseră speranţa şi-o nouă energie. Am început din nou să lucrez cu îndârjire fără a spune nici o vorbă.

Din nou am lucrat vreo trei ore, după care Pongo îşi vârî mâna după dărâmături, fără a mai da de nici o rezistenţă.

— Gangul este acum liber, *massers!* se bucură el şi începu să dea pietrele la o parte c-o dublă energie.

A mai trebuit să trudim înc-o oră pentru a ieşi dintre dărâmături.

Am putut respira în sfârşit aer proaspăt pe care l-am „înghiţit" cu nespusă lăcomie. Ne-am grăbit înspre ieşire. În timp ce-am trecut din nou peste grindă am lăsat lumina lămpii mele să cadă în fundul prăpastiei. Două corpuri neînsufleţite zăceau acolo şi peste ele mişunau de colo până colo şerpii. Priveliştea m-a impresionat profund. Ce uşor puteam fi noi aceia!

— Nu te opri, Robert, mi-a strigat Marian, de pe partea cealaltă.

M-am grăbit cât am putut şi nu dură mult, am zărit în depărtare lumina zilei.

Când am ieşit la lumină Pongo a mai trebuit să vină de hac la doi şerpi, care se iviseră din găurile lor. Stâncile erau străbătute de mult peşteri şi ganguri care păreau să aibă legătură cu prăpastia peste care trecusem.

După ce ne-am reîntors să examinăm priveliştea ne-am dat seama că o coamă întreagă a muntelui se prăbuşise.

Pentru a părăsi zona stâncilor a trebuit să întreprindem o coborâre foarte primejdioasă pentru că din cărarea care ne dusese sus nu mai rămăsese nici urmă.

La picioarele stâncii care-l închipuia pe diavol am observat că figura tânjitoare a lui Satan dispăruse şi ea.

Ne-am grăbit la vechea mănăstire unde am găsit totul neschimbat. Ce era de făcut cu prizonierii? Aceştia erau piraţi dar nu voiam să-i livrăm poliţiei întrucât nu eram detectivi şi nu era treaba noastră.

Am hotărât să-i punem în libertate cu excepţia lui Fu Kang care ne minţise atât de mult. Aceştia au trebuit să promită că vor părăsi ţara cât mai repede posibil. Pe Fu Kang l-am lăsat închis în pivniţă, ne-am reîntors apoi la Padong-Padjang unde am semnat o declaraţie la poliţie. Poate că poliţia va reuşi cu ajutorul militarilor să intre în posesia comorii. Comisarul trimise imediat o patrulă a poliţiei la vechea mănăstire pentru a o cerceta şi-al lua în custodie pe „amicul" nostru Fu Kang.

Am acceptat cu plăcere invitaţia comisarului la masă. Omul s-a bucurat sincer să „cunoască oameni atât de vestiţi".

După masă ne povesti ceva ce-i stârnise în mod deosebit interesul în Palembang şi reuşi să ni-l redeştepte şi pe-al nostru în asemenea măsură încât am hotărât să întreprindem de îndată o călătorie într-acolo.

Sfârşitul volumului: **COMOARA PIRATULUI.**

Volumul următor va fi intitulat:

PASAGERUL CLANDESTIN.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro